

ЛИЛИ СЕЙНТ ДЖЪРМЕЙН СЕДЕМ СИНОВЕ

Част 1 от „Джипси Брадърс“

Превод от английски: denensita, 2015

chitanka.info

*Конфуций е казал: „Когато решиш да
отмъщаваш, изкопай два гроба“.
Аз смятах да изкопая седем.*

ГЛАВА ПЪРВА

Понякога не се сещах за него с часове. Друг път минаваше цял ден, а то си седеше там, под повърхността, изгаряйки вътрешностите ми с бруталната си същност. *Моята същност.*

Прибирах се вкъщи от застоялата работа в шибания застоял град в задника на Небраска и почти изкарвах цял ден без да мисля за баща ми, за Дорнан Рос или за синовете му. Но след това винаги правех нещо безразсъдно, като например да се съблека и да се плъзна под завивките на леглото, и виждах белезите маркиращи дясното ми бедро — седем хоризонтални линии прогорени в кожата ми една върху друга с тъпата част на нажежен в огъня касапски нож. Една за Дорнан Рос и по една за шестте му сина. Като вдълбани орнаменти на старинен креват. Белязана за цял живот за да не забравям. Някои бяха по-плътни, други по-къси, а трети дълги, но всеки един от тях представляваше ужасен спомен за причиненото ми през онази нощ.

Дори и да стоях в износените си дрехи, за да не ги виждам, не можех да се скрия от тях. Не спях добре. Мятах се и се въртах, неспокойна и обляна в пот, събуждайки се от кошмари, в които ме намираха и използваха острата страна на ножа, но не за да ме маркират — нарязваха ме до смърт, за да не говоря с полицията. Защото знаех разни работи. Бях наясно с неща, за които полицията нямаше представа, за купени алибита и места, на които бяха заровени жертви, за момичета, които изчезваха безследно, и за мъже, които пазеха твърде много тайни. Преди мечтаех ден и нощ да забравя за убиеца на баща ми и това, което ни бе сторил. Но не и сега. Сега исках да си спомня всеки един малък детайл, за да може отмъщението ми да е напълно прецизно. Утре щеше да е различно. Утре бе двадесет и първия ми рожден ден — денят, в който щях да получа достъп до тайното си наследство. Няколкостотин хиляди долара, които баща ми бе успял да скрие, преди Дорнан да го натопи за убийството на полицай и неговото семейство, престъпление, което той и синовете му бяха извършили като наказание за провалената сделка с наркотици,

която за малко да унищожи клуба. Може и да бяха мръсни пари — баща ми не се бе занимавал с нищо по-добро, освен с пране на пари и произвеждане на наркотици — но бяха *неговите* пари. Дорнан успя да поеме контрол над останалото, след като задейства плана на ужасното си предателство.

Утре наистина бе рождения ми ден, защото щях да стана нов човек. Днес името ми бе Джулиет Портланд, но утре щях да се събудя изцяло като някой друг.

Някой, който щеше да свали Дорнан Рос и мотоциклетния клуб „Джипси Брадърс“ на колене.

ГЛАВА ВТОРА

Никога досега не бях напускала страната, но не се притеснявах. В навечерието на двадесет и първия ми рожден ден не празнувах, а кацнах в Тайланд след дълъг и изморителен полет от Щатите. Бях пропиляла доста време, а в Банкок вече беше сутрин. Отправих се директно към болницата, където щяха да ми бъдат направени процедурите. В края на краищата не бях дошла на почивка, нито да се забавлявам.

Бях дошла да се преродя.

Персоналът бе способен и дискретен. Приеха ме и хирургът прегледа отново компютърните снимки, които показваха как ще изглеждам *след* това.

Преди операцията влязох в една от уединените бани с тоалетна и започнах да се събличам. За момент изпитах внезапна скръб и се погледнах в огледалото за последен път. Като изключим, че вече боядисах червеникаворусата си коса в тъмнокестеняво, всичко останало бе това, с което се бях родила. Бях копие на майка ми. Висока, слаба, плоска, със зелени очи. Малкото лунички по носа ми бяха единствената прилика, която имах с баща ми, а лазера вече бе приготвен да ги премахне. Носът ми, някога тънък и прав, сега стоеше изкривен благодарение на Дорнан, който го бе счупил преди шест години. Никога не зарасна правилно и това беше една от главните причини, поради които не понасях външността си.

Но сега, докато стоях тук напълно гола и самотна, пророних една сълза. За баща ми. За малкото момиче, което някога бях, и за това, което й бе отнето. Пророних сълза, защото бе на път да умре, шест години след като беше измавило смъртта.

Избърсах сълзата и облякох синята болнична престилка, като я завързах отзад. Напускайки кабината, влязох директно в операционната. За дванадесет часа щях да се превърна в напълно нов човек — нов нос, нова кожа, порцеланови фасети на зъбите, изпъкнали скули и нови гърди. Исках да премахна белезите от бедрото си, но

лазерната процедура щеше да отнеме месеци върху цялата тази белязана тъкан. Вместо това, щях да се татуирам веднага щом се върнех в Щатите.

Легнах на операционната маса и една от сестрите започна да кръжи около мен с маска в ръка. Преди да успее да ми я сложи, докторът ѝ направи знак да изчака.

— Последен шанс — каза ми. — Сигурна ли си, че искаш да минеш през всичко това? — Беше отличен хирург и от това, което забелязах, мил семеен мъж. Въпреки че бе азиатец, ми напомняше за баща ми. В очите му имаше естествена доброта, която не бях виждала отдавна.

— Напълно — отговорих и направих знак на сестрата да продължи.

— Ще изглеждаш прекрасно — каза той и след няколко мига всичко стана черно.

Отне ми две седмици да се възстановя достатъчно от операцията за да се движа свободно и месец, преди да заприличам на нормално човешко същество. Прекарвах времето си около басейна в един от най-скъпите хотели в Банкок, където сестрите се грижеха за зарастващите ми рани, а сервитьорите ми поднасяха напитки с чадърчета.

През цялото време всичко в мен кипеше, както се бе случвало през последните шест години. Това, което бе посято като страх и скръб, бе разцъфнало в омраза и гняв. Пет седмици след операцията се завърнах в Щатите, хванах такси от летището на Лос Анджелис и инструктирах шофьора да кара към Венис Бийч.

Най-накрая, след шест дълги години, щях да получа отмъщението си.

Беше горещо и усещах как потта се стича на вадички между новите ми гърди. Забавно бе как все още се опитвах да свикна с реалността, че наистина имах нещо свястно за бюст. Беше малко гадно, че не можех да спя по корем, но веднъж щом всичко приключеше, щях да ги намаля.

Засега бях размер „чашка ДД“, защото знаех точно какво харесва Дорнан „Президента“ Рос. А то бе брюнетки с големи цици и бронзов тен. Изненадана бях, че даже ме бе изнасилил, тъй като старото ми аз определено не беше негов тип.

Стоях пред стриптийз клуба „Va Va Voom“, притежаван и управляван от „Джипси Брадърс“, намиращ се само на няколко пресечки от бърлогата им. Докато баща ми беше жив, „Va Va Voom“ бе луксозен бурлеска клуб. Без танци в скута. Без проститутки пред задния вход. Без разврат. Но след като го уби, Дорнан промени всичко това.

Отворих вратата и задърпах малкия куфар след себе си. Съдържаше всичко, което щеше да ми е нужно за прослушването. Костюми, няколко сценични декора и грим. Бях танцувала в тъмната стая в Небраска в продължение на години, упражнявайки се точно за този миг.

Клубът беше тъмен и миришеше на престоляла бира и евтин парфюм, а парата от съдомиялната машина се усещаше във въздуха. Беше четвъртък. Няколко души от персонала кръжаха около бара в единия край на просторното място пред него, докато привлекателни жени по тениски и късо изрязани дънки упражняваха танцовите си стъпки на сцената и клюкарстваха. Застанах в средата на заведението, което приличаше на пещера с много ниши, а миналото запулсира в главата ми като кървяща рана от куршум. Погледнах отново към сцената и си спомних какво се бе случило там преди шест години.

— Хайде, скъпа — засмя се Дорнан, като ме бутна в кръга, който образуваха шестимата му синове. Най-големият, Чад, ме хвана за раменете и ме обърна така, че да виждам всички, с изключение на него.

— Еха, страхотно парче си — каза Макси, третият брат, и подсвирна одобрително. Очите му обходиха тялото ми от глава до пети и аз се свих, поглеждайки към пода. Протегна ръка и ме плесна по дупето, карайки ме да изпищя от неочаквания удар. Бях ужасена. Бях на петнадесет.

— Разбираш ли защо си тук, скъпа? — попита Дорнан със злоба в черните си очи. Поклатих глава и погледнах отново към изхабената

дървена сцена под краката ми. Никога не бях идвала тук без баща ми, но дори тогава пристигахме, след като клуба бе затворил, и то ако трябваше да вземе нещо от офиса си на горния етаж или да остави резервните ключове на този, който щеше да затвори.

На ръба на сцената имаше видеокамера, насочена към кръга от мъже. Усецах мириса на пот и кожа и се насилих да не заплача, защото въпреки че бях девствена и на петнадесет, знаех какво следва.

Поклатих глава в отрицание.

Дорнан се засмя и стисна брадичката ми с дебелите си пръсти, като повдигна главата ми нагоре. Посочи към камерата и избърса една сълза от бледата ми буза. Наведе се към мен, за да мога да го чувам само аз.

— Кажу здрасти към камерата — прошепна в ухото ми. — Ще те направя звезда.

Огледах дългия бар за някое познато лице, някой от братята Рос или техния кучи син, баща им. Нямаше никой от присъстващите тук преди шест години. Само едно момче горе-долу на моята възраст, което полираше бирени чаши зад гишетото. Насладих се за момент на добре сложените му рамене и прекосих стаята. Беше доста едър, над метър и осемдесет, и изключително привлекателен. Ръцете му бяха покрити с татуси от раменете до китките. Лицето му бе като сложно платно на противоречията. Притежаваше мъжка нахаканост и сексапил, големи кафяви очи, гъсти, красиво оформени вежди и бронзова кожа. Устните му бяха сочни и широки, и за момент се зачудих какво ли ще е да ги целуна. Косата му беше подстригана късо до черепа. Всичко това в контраст с невинния поглед в очите му, който крещеше „момче“.

Изглеждаше ми някак познат, но не се притесних, че ще ме разпознае. Бях изучила лицата на всеки един от членовете на мото клуба „Джипси Брадърс“, Венис Бийч, и неговото не беше сред тях.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — каза с дълбок, любезен глас.

Поставих изкуствена усмивка на лицето си и изправих рамене. Циците ми буквално преливаха от малкия потник, но той не ги

погледна и за момент. Не задейства и гей радара ми, затова предположих, че просто се държи като джентълмен.

— Търся господин Рос — казах сладникаво, изговаряйки думите с южняшки акцент — единственото хубаво нещо, което ми беше останало от шестте години, прекарани в оная скапана дупка. Не исках да рискувам някой да разпознае гласа ми. — Имам прослушване.

— Изчакай тук. — Обърна се, откривайки гледка към перфектното си задник и... Сърцето ми спря за момент, когато забелязах фамилният герб на „Джипси Брадърс“ на врата му. Герб, носен единствено от президента на клуба, братята и синовете му.

„О, мамка му. Да не би това да е...“

Най-големите ми страхове се потвърдиха, когато се спря на върха на стълбите, водещи към офиса и се провикна към откренатата врата:

— Тате! Някакво момиче е дошло да те търси за работа.

Разбира се, че беше той. Джейсън Рос, най-малкият син на Дорнан. Едва не се задуших от спомена за последната ни среща.

Момчето крещеше. Двама от братята му го държаха здраво, докато той напразно се опитваше да ги пребори.

— Няма ли да минеш по реда си, момче? — попита Дорнан най-малкия си син. Джейс бе живял под опеката на баща си за много кратко време — по-малко от година — и не бе успял да свикне с живота в клуба след смъртта на майка си. Всички вярваха, че Дорнан бе този, който я бе инжектирал със смъртоносна доза хероин — жената била чиста от шест години, след като разбрала, че е бременна с Джейсън и напуснала клуба, за да отгледа сина си в нормални условия.

Спомних си как лежах на земята, с трески, забиващи се в голия ми гръб и се молах да умра по-скоро. Дорнан и шестимата му големи синове се бяха изредили — някои по няколко пъти — и тялото ми беше на ръба на силите си. Бях пребита на косъм от смъртта, усещах кръв в устата си, стичаща се от носа ми, който Дорнан бе счупил. Мястото между бедрата ми пулсираше толкова болезнено, сякаш някой се опитваше да ме разкъса на две.

Никога преди не бях стигала до нещо повече от целувка, но загубих девствеността си по възможно най-ужасния и отвратителен

начин.

Наблюдавах през окървавените си мигли как малкият тогава Джейс се бореше срещу баща си, макар да знаеше, че по-късно щеше скъпо да си плати.

— Моля те, тате, моля те, недей, наранявайте я, моля те спри, СПРИ, СПРИ, СПРИ!

— Хайде, синко — изръмжа Дорнан и чух звук от зареждане на пистолет. — Бъди мъж.

„О, господи! — помислих си. — Това е. Щяха да ме убият.“ Ако не бях на крачка да припадна от болка, щях да изпитам състрадание към Джейсън. Изскимтях, когато усетих нещо студено и метално да се пъха насила между тракащите ми зъби. Дорнан бе поставил оръжието си в устата ми. Свих се в очакване. Това беше. Щеше да ме застреля и аз щях да умра.

— Най-добре си изкарай патката и започвай да чукаш малката кучка, или ще ѝ пръсна черепа. Разбра ли ме, синко?

Чувах и в същото време се унасях надалеч. Малки бели петна се появиха в съзнанието ми и болката започваше да утихва.

Джейс се нахвърли върху баща си и се разнесоха звуци от сблъсък, следван от боричкане и викове. Беше ми трудно да чувам. Всичко стана бяло и аз се оставих на течението да ме отнесе, успокоена, че мъките ми най-накрая бяха към своя край.

— Тате — чух Чад да казва. — Тате!

— Какво! — изрева Дорнан.

— Мисля, че умира.

— Глупости. — Груби ръце разтърсиха тялото ми, някой изруга, имаше блъскане, а след това бях вдигната на ръце и отнесена.

Светът бе бял, а след това стана черен и аз потънах в мрачната бездна.

Когато се събудих, светът не бе черен, а депресиращо бежов. Болката се придвижи по тялото ми и ме удари с всички сили в стомаха, оставяйки ме без въздух. Опитах се да се изправя, но без резултат. Със сигурност имах счупени ребра. Усетих топла ръка в дланта си и погледнах встрани, очаквайки да видя майка си. Вместо това се изправих лице в лице с кошмара, от който се бях събудила. Потиснах вика на ужас в гърлото си, когато Дорнан сложи пръст на

устните си — жест, който ми показваше да запазя мълчание. Бях толкова изплашена, че даже не си и помислих да му се противя.

— От полицията искат да разговарят с теб — проська заплашително. — Казах им, че преди това скъпата ми племенница желае да остане насаме със семейството си.

Погледнах го невярващо, отвратена от това, което намекваше. Чичо Дорнан се изтъкваше като шибан герой покрай изчезването на баща ми. Опитах се да издърпам ръката си, но той я стисна по-силно, спирайки притока на кръв, което ме принуди да изпъшкам.

— Какво смяташ да им кажеш, скъпа моя Джули?

Свякох се безпомощно в леглото.

— Нищо.

— Не те чух.

— Нищо! — казах по-силно и издърпах ръката си, когато разхлаби хватката.

— Добре — каза той, изправи се и приглади коженото си яке. — Не ми се иска да причинявам на майка ти същото, което причиних и на теб.

Свих се при явната му заплаха и потреперих, когато ме целуна по челото.

— Не се преструвай на жертва — прошепна в ухото ми. — Знаем, че ти хареса.

Усмихна се престорено, хвърли букет цветя на леглото до моето и напусна стаята.

Това бе последният път, в който го видях. Иронията беше, че това, което ме глождеше отвътре дори повече от предателството, бе причината. Исках да знам защо. Но два дни след това Дорнан бе убил баща ми. Застрелял го право в челото с ловджийска пушка и му отнесъл главата.

След като Елиът ми каза, че баща ми е мъртъв, спрях да се чудя защо.

Джейс, слезе отново по стълбите, взимайки ги по две, сякаш бързаше да се махне по-далеч от офиса. Върна се на мястото си зад бара и взе полиращата кърпа.

— Скоро ще слезе. — Не му отговорих веднага и той ме погледна изпод прекрасните си черни мигли, за които преди време го бях закачала шеговито. Сигурно изглеждах ужасно, защото вдигна рязко глава и се намръщи. — Добре ли си?

Кимнах бавно и стиснах плота с ръце.

— Сигурна ли си? — заобиколи изрязаната част на барплота и застана до мен с чаша студена вода в ръката. — Изглеждаш така, сякаш ще припаднеш всеки момент — каза той, като постави чашата върху картонена подложка и придърпа зад мен един от столовете на бара. Взех признателно чашата и седнах. Изведнъж усетих болка и отпадналост по цялото си тяло.

„Знаеше, че има вероятност да го видиш. Знаеше, че бе неизбежно.“

Повдигнах рамене и отпих глътка от водата, опитвайки се да се овладеея. Ако исках планът ми да проработи, трябваше да се стегна.

— Сигурно е от слънцето — казах и се усмихнах невинно. — Не съм свикнала на такава жегга. — Надявах се, че няма да попита откъде съм. В Небраска бе още по-топло, отколкото в Калифорния. Усещах как историята ми започва да се напуква под тежестта на достоверността си.

— Добре, но се пази — каза той и се върна обратно от другата страна на бара.

— Благодаря ти — отвърнах смирено, а думите усещах като горчилка върху езика си.

Дорнан се появи малко по-късно на върха на стълбите, подсвирвайки високо.

— Качвай се — каза и посочи към офиса. Огледах се, като не бях сигурна дали се отнасяше за мен. — Да, ти. Побързай, нямам цял шибан ден.

Изчезна зад вратата и аз се плъзнах по стола и се изправих. Поех дълбоко въздух.

Това бе моментът на истината. Единственият ми шанс да мина на страната на Дорнан и да накарам цялото му шибано семейство да падне на колене.

ГЛАВА ТРЕТА

Не изглеждаше толкова страшен, колкото си го спомнях, и се наложи да си припомня, че сега бях по-голяма и по-силна, отколкото когато бях на петнадесет. Тогава бях толкова малка. Освен това си бях сложила обувки с абсурдно високи токове, които издължаваха още повече фигурата ми. Дорнан седна зад старото бюро на баща ми и се разтършува из документите си, сякаш бе забравил факта, че и аз бях там. Възползвах се от времето да огледам заобикалящата ме среда. Нищо специално — широко бюро с два метални шкафа зад него и увехнало саксийно растение. Единственото нещо, което изглеждаше скъпо, бе картината на стената, изобразяваща сцена от плаж, сякаш от Хавай или някое също толкова красиво място. Изобщо не се вписваше с интериора на стаята и се зачудих дали не е принадлежала на баща ми.

— Търсиш сейфа ли, скъпа?

Върнах вниманието си върху Дорнан, който се подсмиваше, докато удряше по цифрите на калкулатора с дългите си, дебели пръсти.

— Търся сцената — казах, опитвайки се да разведря обстановката. Целият ми план зависеше от това да ме наеме като стриптийзьорка в клуба си. Ако не успееш, трябваше да премина към план „Б“, който не бях измислила още.

Облегна се назад в стола и за пръв път ме огледа хубаво. Чаках търпеливо, знаейки че покривам всичките му изисквания — брюнетка с бронзов тен и големи цици, достатъчно млада за да я чука и наеме на работа без да бъде арестуван. Изпърхах с мигли и разгледах лицето му. Сега бе по-възрастен, но отличителните му черти не се бяха променили. Черти, които доказваха, че несъмнено и седемте му сина бяха негови. Нямаше дъщери, което бе малко милосърдие от страна на съдбата.

— Как се казваш, мила? — попита най-накрая, видимо доволен от външността ми. Все още бе крещящо привлекателен, както преди шест години. Черна коса, широки, чувствени устни и няколкодневна

набола брада, която му придаваше груб и закоравял вид, но не по неприятен начин. Стомахът ми се сви, когато разбрах колко съм грешала, и че Джейс и баща му наистина имаха поразително сходни черти.

— Астрид — отговорих и почувствах как сърцето ми ще изскочи от гърдите.

— Не сценичното ти име — каза раздражено, — а истинското.

— Саманта. Сами.

Изглеждаше безразличен.

— Имаш ли двадесет и една?

Кимнах.

— Двадесет и две, всъщност.

— А документ за самоличност, с който да го докажеш?

Кимнах отново, изваждайки фалшивата си лична карта от задния джоб и му я подадох. Когато пръстите ми докоснаха неговите, се усилих да се задържа на място и да не побягна навън.

Облегна се назад в стола и започна да изучава малката правоъгълна карта. Знаех, че търси следи от фалшифициране. Вдигна я под светлината, обърна я обратно в дланта си и остърга палеца си по ръба.

— Истинска е — казах аз, но той не отговори.

— Как каза, че ти е името?

— Сами. Саманта Пейтън.

— Две първи имена? — попита съмнително. — Че кой има две първи имена?

Усмихнах се.

— Нямам представа, господин Рос. Наистина е малко странно.

Подсмихна се самодоволно — най-близкото до усмивка, което бе правил, откакто ме извика тук.

— Е, Сами две-първи-имена Пейтън, каква работа си търсиш?

Не можех да повярвам, че щях да го кажа.

— Каква работа искате да върша?

Усмивката му изчезна.

— Зает мъж съм, миличка, нека караме по същество. Танцуваш ли?

Кимнах.

— Интимни танци?

Кимнах.

— Правиш ли нещо друго, което те отличава от останалите стотина момичета, които идват тук всяка седмица да търсят работа?

Усмихнах се порочно.

— Мога да изместя челюстта си така, че устата ми да се отваря наистина широко.

Той избухна в смях и удари с ръка по бюрото, разпилявайки документите на земята.

— Харесвам те — каза категорично. — Но защо тук? Имам предвид... сигурен съм, че си наясно с нашата... репутация.

Опитах се да си придам млад и беззащитен вид.

— Наскоро прекратих лоша връзка — отговорих. — Вкъщи в Тексас. Искам да се възползвам от защитата, която предлагате на служителите си.

Засмука устната си, обмисляйки чутото.

— Бившият ти — каза — член ли е на някой от конкурентните моторни клубове? Ченге? Свързан ли е с някой, за който би трябвало да знам?

Поклатих глава.

— Не.

— Сигурна ли си?

Кимнах.

— Да. Просто задник, който си мисли, че ме притежава.

Той кимна, очевидно доволен от представлението, което му разигравах.

— Искаш първо да танцуваш или да се чукаш? — попита небрежно.

Усмихнах се до уши, защото знаех, че съм вътре. Бях успяла.

— Господин Рос — казах, навеждайки се над бюрото така, че циците ми да са на сантиметри от лицето му, — след като ви изучукам, няма да има значение колко добре танцувам.

Подминавайки ме, Дорнан докосна тялото си в моето, уверявайки се, че усещам твърдината, опряна в дупето ми, и заключи вратата. Имаше достатъчно място и бе напълно излишно да ме докосва, докато минава, но очевидно изпитваше нужда да затвърди

господството си. Докато аз бях с лице към бюрото, застана зад мен и усетих топлият му дъх върху рамото си.

— Обърни се — заповяда и аз се подчиних.

Беше толкова близо, че можех да усетя топлината, която отделяше тялото му в и без това задушната стая. Зениците му бяха разширени и бе повече от очевидно, че го бях възбудила.

— Свали си потника — нареди той.

Изхлузих дрехата през глава и останах само по къси изрязани гащички и парче дантела, която бе твърде скъпа за сутиен с такъв размер. Разкопчах го и го оставих да падне на пода между нас.

— Хубави са — каза, като обгърна и двете ми гърди с ръце. — Въпреки че не са истински.

Повдигнах рамене в небрежен жест.

— Съмнявам се някоя от танцорките ти да е с истински.

Усмихна се и аз потръпнах вътрешно.

Ще те направя звезда.

— И това — каза, подръпвайки орфаните дънки, които обгръщаха бедрата ми. В този момент се паникьосах.

„Мамка му.“

Бедрото ми. Белезите. Не бях очаквала, че ще се наложи да го чукам днес и то в офиса му. Очаквах, че ще се видим, ще говорим по работа и когато същата вечер сцената беше приготвена за другите танцорки, да се върна за прослушването. Знаех какво щеше да се случи, ако ги види.

Щеше да ме убие и всичко щеше да бъде напразно.

Видя колебанието в очите ми и отстъпи назад.

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш с такава работа? — попита скептично.

Усмихнах се напрегнато.

— Разбира се. Просто не очаквах, че ще е днес.

— По-добре ли ще се чукаш другата седмица? — попита нетърпеливо.

— Не — казах бързо. Обърнах се, изхлузих с въртеливи движения дънките и бикините си и когато останах напълно гола, поставих длани върху бюрото. Завъртях глава и видях как Дорнан ме наблюдава със смесица от страст и озадаченост.

— Мислех си — присвих рамене и му се усмигнах лукаво — направо да ти покажа най-доброто, с което разполагам.

Той се засмя, удряйки ме по задника с отворена длан и стискайки плътта в шепа. Наведе се близо до ухото ми, хвана няколко кичура от тъмната ми коса и придърпа главата ми назад.

— Какво искаш от мен? — попита тихо.

Замислих се как бе съсипал живота ми, как бе убил баща ми, как бе отнел девствеността ми и я бе споделил със също толкова извратеното си потомство. Замислих се за последните шест години, през които се криех, страхувайки се за живота си, и стиснах челюсти решително.

„Искам да те накарам да страдаш.“

— Искам да ме направиш звезда — казах сладниково. „Искам жив да те заровя, скапан, шибан задник такъв.“

Той се ухили.

— Е, *това* вече мога да го направя.

Обърнах глава отново към бюрото и поех дълбоко въздух.

— Е, хайде тогава — казах, търкайки се в твърдия му член. — Преди да съм променила решението си.

Чух звука на отварящ се цип и усетих пръстите му да проникват в мен.

— С мен нямаш право да си променяш решението.

Когато се изплю в ръка, използвайки слюнката за лубрикант, стиснах очи и ухапах устни до кръв. Напрегнах се, усещайки върха на пениса му да се притиска към ануса ми. Изстенах от болка, когато тласна цялата си дължина дълбоко в задника ми и изръмжа.

— Мислех, че ти харесва по този начин, скъпа — каза Дорнан, а тестисите му се удряха по кожата ми, докато забързваше темпото с всеки тласък. Всеки път, когато се отдръпнеше, се забиваше обратно с такава сила, че ми се искаше да зарева.

— Страхотно е — прошепнах, мразейки всяка една секунда.

Насилих се да продължа с фарса, благодарна, че не можеше да види издайническата ми маркировка, и се заклех, че първото нещо, което щях да направя на сутринта е да скрия тъпите, шибани белези с татус.

Изпъшках, когато постави пръста си върху клитора ми и въпреки омразата, която изпитвах, тялото ми ме предаде и се разтопи като

масло на следобедното слънце. Поех си рязко въздух, когато продължи да ми доставя удоволствие, и усетих как вътрешното ми съпротивление намалява с всяко движение на пръста му. Дупето ми беше като катаклизъм от болка и наслада, а начинът, по който докосваше клитора ми, ме изпращаше опасно близо до оргазъм. Бях безпомощна срещу умелите му ръце и когато се оставих на желанието да ме понесе, вътре в мен забушува ожесточена война.

Защото не трябваше да е толкова хубаво.

Когато тялото ми ме предаде напълно, изстенах, притискайки бедрата си към неговите, жадна за оргазъм и освобождение.

— Миличка — изпъшка Дорнан, когато избухнах на хиляди парчета под сръчните му пръсти. Това го докара до ръба, защото точно, когато мускулите ми се стегнаха и аз стигнах до оргазъм, Дорнан излезе от мен, застина за момент, издаде *онзи* стон, притисна лицето ми към бюрото и разля горещата си сперма по гърба ми.

Бях стояла на пръсти и краката ми трепереха леко, но бях благодарна, че бузата ми бе притисната към студеното бюро, защото в противен случай щях да се разкрещя. Щях да се разкрещя и да се опитам да му издера очите.

Но не можех. Не можех да сложа край на всичко, особено сега, след като го бях пуснала отново в мен.

Пое си шумно въздух, а ръцете му продължаваха да държат хлабаво бедрата ми. Наведох се неудобно над бюрото, знаейки че ако се изправа, ще изцапам пода. Дорнан се пресегна за кутията с кърпички и избърса лепкавата течност от кожата ми.

— Благодаря — промърморих, обръщайки се да го погледна, като едва-едва закривах бедрото си с ръка. Въпреки че изглеждаше изморен, сега определено бе по-отпуснат в сравнение с първия път, когато го видях днес. Твърде много недоспиване. Твърде много кръв по ръцете му. Твърде много невинни животи, прекратени по негово усмотрение.

Погали ме по гърдата разсеяно. Исках да го избутам от себе си, да грабна сребърния нож за писма от бюрото, и да го забия директно във фамилия герб на врата му.

— Можеш да се почистиш тук — каза и посочи към банята на офиса. — Вземи си душ, ако искаш.

„Ще си взема душ. Най-горещия, шибан душ, който мога, за да изгоря допира ти от кожата ми.“

— Ще бъда бърза — казах, притичвайки към банята с дрехите си, притиснати към белезите. Затворих вратата и се зачудих дали да я заключа, или не. Накрая реших да я оставя така, но веднага обух дънките, без дори да се замисля за душа. В момента, в който ги закопчах и се уверих, че белязаната плът на бедрото ми е скрита, се почувствах значително по-добре. Взех си кърпа от рафта, намокрих я с топла вода под кранчето на мивката, добавих капка течен сапун и почистих гърба си, доколкото можах. Исках да имам приличен вид поне докато стигна до хотела, където в усамотената си баня щях да си направя изгаряния от трета степен. Сложих сутиена и потника си и се погледнах в голямото огледало над мивката.

Гледаше ме една напълно непозната жена, толкова различна, че не бих познала в нея себе си. Джулиет бе имала къса до раменете руса коса, бледа кожа и зелени очи. Момичето, което гледах сега, беше с тъмнокестенява коса, която почти се докосваше до дупето ѝ благодарение на удълженията, бронзов тен, постигнат с часове в солариума и тъмносини очи, които все още показваха малкият намек за зелено, който лещите не можеха да скрият.

Липсваше ми да съм Джулиет, но в същото време се чувствах освежена от новия си вид. Анонимността, която ми предоставяше новото ми амплоа, бе нещо, което бях подценила, когато изготвихме хирургичният план с доктор Лий. Чувствах се изпълнена с адреналин. Бях изчукала Дорнан и дупето ми пулсираше, но душевно ликувах.

„Направих го! Мамка му, направих го! Заблудих го!“

Нямаше и представа коя бях.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато излязох от банята, Дорнан стоеше зад бюрото, сякаш нищо не се бе случило.

— Е... — попитах, все едно не знаех. — Получих ли работата?

Раздвижи въздуха с химикала си, посочвайки ми да седна. Издърпах металният стол изпод бюрото, на което се бяхме чукали преди минути и отпуснах пулсиращият си задник на седалката.

— Взимаш ли наркотици? — попита Дорнан. — Пиеш ли? Нещо друго?

Повдигнах рамене.

— Честно казано, малко съм скучна.

Дорнан се усмихна разбиращо и показа белите си прави зъби. Той и синовете му може и да бяха груби и татуирани, но всички имаха невероятно прави и бели зъби.

— Всъщност — казах, като се размърдах неудобно на стола, — правила съм доста секс с различни хора. Това проблем ли е?

Усмивката му се разтегна толкова широко и имах чувството, че лицето му ще се напука.

— Не, не мисля, че това ще бъде някакъв проблем.

— Има още нещо — казах и погледах към пода. — Ами... току-що пристигнах тук от Тексас, не познавам никого... отседнала съм на няколко преки отгук в студентския хотел, но скоро ще ми свършат парите.

Той кимна.

— Имаш нужда от пари?

Поклатих глава.

— Не вземам пари, освен ако не съм ги спечелила. Просто имам нужда... да отседна някъде за не повече от няколко седмици.

„Кажиго, Дорнан. Хайде, мамицата му, кажи го!“

— Това не е проблем — отговори и размаха пренебрежително ръка. — Ще отседнеш в сградата на клуба. Има достатъчно свободни стаи. Ще се наложи, разбира се, да подпишеш документ за

поверителност, с който се съгласяваш да не разговаряш с никой за това, което се случва там.

Беше се хванал на куката.

„Смотаняк.“

— Какво се случва там? — казах с разширени като на Бамби очи.

— Миличка — отвърна той, очевидно доволен от късмета си днес, — защо не видиш сама?

Написа адреса на гърба на една визитка и ми я подаде, като отново докосна пръстите си до моите. Видях оцъкленият му поглед и малък изблик на адреналин изпълни тялото ми, когато осъзнах, че е адски хлътнал по Саманта Пейтън.

— Ето — каза, подавайки ми ролка с нови петдесетачки. Сигурно бяха пропити с кокаин. — Вземи си някакви дрехи. Мамка му, харесват ми панталонките ти, но ще трябва да носиш нещо по-люксово, ако ще работиш тук.

Засмях се вътрешно, мислейки си каква висока оценка имаше за клуба, въпреки че го бе превърнал от артистично бурлеска шоу в стриптийз клуб и публичен дом.

Телефонът на бюрото му завибрира и той ме огледа от горе до долу за последен път.

— Трябва да вдигна. Отивай да пазаруваш, купи си няколко красиви нещица за носене и ще се видим тук — посочи към адреса на визитката. — Довечера. Бъди там в осем. Ще обсъдим всичко отново.

Усмихнах се широко и протегнах ръка. Той я погледна, пое я и ме издърпа над бюрото. Усетих устните му върху моите и единственото, което можех да сторя, е да отвърна. Целуваше се добре, въпреки че при усещането на топлия му език в устата ми, се изпълвах с желание да стисна зъби и да го отхапя.

Отдръпна се и ме пусна.

— Мисля, че това е малко по-подходящо от ръкостискането, нали така?

Изкикотих се, облизвайки устни.

— Да, господине.

Телефонът продължаваше да вибрира гневно.

— Осем — каза и вдигна телефона, допирайки го до ухото си. — Сега си разкарай задничето отгук, преди да съм решил да го чукам цял ден. — Започна да бълва разни заповеди в слушалката и аз се

отдръпнах, придърпвайки куфарчето зад мен, и се отправих към стълбите по възможно най-бързия и тих начин.

Подминах Джейс, който продължаваше да полира бирени чаши, но не го погледнах. Почти бях стигнала до двойната врата, през която щях да изляза навън и да си поема чист въздух, преди да съм се сринала, когато чух гласът му точно зад мен.

— Получи ли работата?

Обърнах се бавно, засрамена че трябваше да ме вижда по този начин. Като някоя курва.

— Да — отвърнах тихо. — Получих я.

Джейс изглеждаше заинтригуван и се зачудих дали бе усетил нещо странно в мен. В нас. В края на краищата, сега можеше и да съм Саманта, но преди това бях Джулиет, неговата първа любов.

— Как се казваш? — попита ме, оставяйки подноса с чаши на масата.

Джулс! Не я пипайте! Махнете се от нея! Джулиет!

Обърнах се, преглъщайки насъбралите се сълзи, и му се усмихнах.

— Саманта, но можеш да ме наричаш Сами.

Той кимна.

— Е, ще се виждаме, Сами.

— Да — отговорих, а мъката ми бе станала толкова силна, че се страхувах да не се свлека на пода в краката му. Но не го направих. Преглътнах заседналата буца в гърлото си и се обърнах към изхода. — Ще се виждаме.

Когато погледнах скришом през рамо, докато отварях тежките врати, той все още ме наблюдаваше.

ГЛАВА ПЕТА

Едва се бях измъкнала жива от Ел Ей.

Ако Елиът не ме бе извел тайно от града и не ме бе завел в Небраска, щях да съм мъртва още същата вечер, в която лежах в болницата пребита и окървавена. Докато Елиът ме бе разпитвал, Дони, вторият син на Дорнан, е бил на път към болницата да инжектира смъртоносна доза хероин във вената ми.

— Кой ти причини това? — попита младият полицай нежно.

Погледнах в нищото, неспособна да отроня и дума.

— Предпочитам да остана жива — казах най-накрая и поклатих глава.

Наведе се близо до мен и прошепна толкова близо, че можех да усетя мириxa на кафе в дъха му.

— Беше Дорнан Рос, нали?

Страхът, появил се в очите ми, сигурно е потвърдил съмненията му.

— Мисля, че смятат да те убият, без значение дали ще ми кажеш нещо, или не — каза наистина. — Цял следобед се въртят около стаята ти и чакат да си тръгна.

Цялото ми тяло се скова болезнено и сърцето ми започна да бие толкова бързо, сякаш щеше да изскочи от гърдите ми и да опръска бежовите стени в червено.

Елиът погледна към малката количка в ъгъла на стаята, в която се слагаше прането. Повдигна капака и надникна вътре, след което с два пръста извади оцапано с кръв зелено болнично облекло. Бързо и експедитивно се съблече по боксерки, което щеше да бъде доста травматизиращо за мен, ако не знаех, че го прави, за да ми помогне. Навлече горницето през глава и заподскача наоколо, опитвайки се да нахлузи долницето възможно най-бързо.

Върна се обратно до леглото и откачи венозната система от стойката. Към физиологичния разтвор имах прикачена и банка морфин с малък бутон, който можех да натискам на всеки петнадесет минути, за да облекча болките си. Елиът натисна бутона и задържа, инжектирайки ме с максимално позволената доза, и почти веднага усетих как се унасям вцепенена.

— Наведи се напред — каза, оглеждайки се зад себе си. Повдигна ме по възможно най-внимателният начин, но аз пак изкрещях от болка заради счупените ми кости.

— Съжалявам — каза той, покривайки устата ми, за да не се чуе и звук от писъка ми. Обърна ме отстрани на леглото, така че краката ми да висят и бавно ме постави върху количката за пране. Пропълзях надолу, хапейки юмрука си, за да не закреця от болка, и се настаних така, че капака да може да се затвори над мен.

— Вземи — каза той, подаде ми пистолета си и в този момент всяко подозрение, което бях изпитвала към него, изчезна.

— Ако нещо се обърка и някой друг отвори капака... стреляй, без да спираш, разбра ли?

Кимнах с глава.

— Знаеш ли как да използваш оръжие?

Кимнах отново със стичащи се сълзи по бузите. Допреди няколко седмици баща ми беше президента на най-известният и всяващ респект моторен клуб в Съединените Щати. Разбира се, че знаех как да боравя с пистолет.

— Ще те измъкна оттук хлапе, обещавам.

Така и направи.

Шест години по-късно Елиът вече не бе полицай. Всъщност беше напуснал отряда веднага, след като ме бе преместил на сигурно при баба си в Небраска. В медицинския доклад на болницата пишеше, че Джулиет Портланд е починала от вътрешен кръвоизлив в нощта, в която Елиът ме изнесе тайно, и макар да мислехме, че Дорнан е повярвал на историята, бе напълно възможно все още да продължава да се оглежда за мен.

Стоях пред сградата с надпис „Lost City Tattoos“ отпред на фасадата, мръсните ми дрехи бяха заменени с бяла лятна рокля до коленете с тънки презрамки, на фона на която тенът ми се открояваше перфектно. Бях прекарала последният час в банята на хотелската си стая, търкайки всеки сантиметър от тялото си. В действителност не бях отседнала в евтин хотел за студенти. Бях наела стая в елитния квартал Бел Еър. Реших, че преди да се преместя да живея в клуба тази вечер, можех да се порадвам на няколкото часа свобода, които ми оставаха.

Отворих вратата и на мига бях ударена от студения въздух в стаята. Климатикът беше същинско блаженство за зачервената ми кожа, която бе започнала да настръхва миг след като влязох. Вътре беше толкова приятно хладно, че си помислих как не бих искала никога да си тръгна. Очаквах да бъда посрещната от бръмченето на пистолета за татуировки, но наоколо не се чуваше и звук. Огледах стаята, но не видях никой.

— Здравейте — извиках и закачах отговор.

— Здравсти — стресна ме глас зад мен.

Обърнах се и видях Елиът. Беше все така разкошен, както последният път, когато го бях видяла, само че сега изглеждаше по-възрастен и имаше татуси, които покриваха всеки видим сантиметър от тялото му. Бе облечен с бяла тениска, тъмносиви панталони до коленете и бе обул чифт светлосини маратонки. Лицето му беше единственото нещо, което ме убеди, че това наистина бе той. Изучавах го и се зачудих дали ме е познал, но след това реших, че няма как да се е досетил.

— Не знаеш коя съм, нали?

Веднага придоби подозрителен вид.

— Не. Трябва ли?

Поклатих глава и казах с изкуствен южняшки акцент:

— Няма значение. Дойдох, защото имам нужда от татус, а всички казват, че ти си най-добрият.

Усмихна се, облизвайки устни и за част от секундата забелязах обещата на езика му.

— Заповядай — каза и ме поведе към една от твърдите кожени кушетки.

— Каква татуировка искаш да си направиш?

— Някоя, която да скрие белег — казах, прехапвайки устна.

Той кимна и потупа върху кушетката. Повдигнах се и се загледах напрегнато в лицето му. Помислих си, че той беше най-милият човек, когото съм срещала. Наистина бе рискувал живота си да ме спаси.

— Добре — каза и се усмихна. — Къде е белегът ти?

Преглътнах шумно, събрах роклята си в юмрук и я повдигнах така, че да може да види. Лицето му се изкриви измъчено. Погледна към мен, след това белезите и после пак към мен.

— Джулс? — прошепна. Загледа се в косата ми, в кожата ми, в сините ми очи, новия ми нос и се отдръпна назад, сякаш бе ужасен.

— Сега съм Саманта — казах без акцент, а въздухът заседна в гърлото ми. — И имам нужда от помощта ти.

ГЛАВА ШЕСТА

Той не проговори. Не помръдна. Изведнъж се почувствах зле, че го бях потърсила.

— Съжалявам — казах, спускайки роклята си надолу и слязох от кушетката. — Не трябваше да идвам.

Опитах се да си тръгна, но той ме хвана за лакътя и ме обърна към него.

— Чакай — каза Елиът. — Моля те, не искам да си отиваш. Просто съм малко... шокиран. Не съм те виждал от три години.

Стоях на едно място и се чувствах напълно жалка.

— Джулиет — каза мрачно, — какво правиш тук?

— Разглеждам забележителности — отговорих безизразно.

Пусна лакътя ми и се отправи към предната част на студиото. Обърна висящия надпис на вратата на „Затворено“, заключи и спусна щорите, за да не може никой да ни види.

— Апартаментът ми е на горния етаж — каза и ме погледна така, сякаш самото ми присъствие му причиняваше физическа болка. — Мисля, че трябва да поговорим.

— И след това ще ме татуираш? — попитах с надежда.

Изглеждаше така, сякаш водеше вътрешна битка със себе си.

— Ако ми кажеш защо искаш да покрия тези белези, тогава със сигурност ще ти направя най-хубавата шибана татуировка, която си виждала.

— Ще ти кажа, само ако обещаеш, че няма да се опитваш да ме разубеждаваш.

Изведнъж доби уморен вид.

— Нека просто се качим горе — предложи той. — Преди някой друг да разбере, че си тук.

Огледах пустата стая, объркана кой точно щеше да ме открие в заключеното студио, но въпреки това го последвах по стълбите.

Останах приятно изненадана, когато влязох в апартамента. Беше пълна противоположност на крещящо бялото студио и изключително

просторен. Декорацията беше в ретро стил, в черно и червено, с тук-там леки нюанси на яркожълто. Стените бяха покрити с плакати на групи, сред които разпознах Рамоунс, Ролинг Стоунс и Ред Хот Чили Пепърс. Ламинат от полиран дъб покриваше пода под краката ми. Два черни кожени дивана с ниски облегалки бяха разположени един срещу друг със стъклена масичка за кафе между тях, а закътана встрани, стоеше лъскава черна кухня.

Елиът изчезна зад кухненския плот и след няколко секунди се появи с две отворени бутилки Будвайзер.

— Добра идея — казах и приех подадената ми бутилка.

Седна срещу мен, и не можех да спра спомените за първия път, когато го бях видяла в Небраска, след като баща ми бе починал.

Повръщах. Отначало баба го взе за стомашен вирус и ме задържа в леглото цяла седмица. Но едната седмица бързо се превърна в две, след това три, а аз все още се чувствах зле. Продължавах да лежа в леглото по цял ден и най-накрая докторът потвърди това, от което тя тайно се бе страхувала, а аз не бях и предполагала.

Една вечер, когато не успях да заспя, я чух да разговаря по телефона с внука си.

— Трябва да си дойдеш — замоли се тя, — Зле е, скъпи. Наистина зле.

Тя знаеше всичко. Беше наясно с това, което ми бяха причинили, и сега знаеше, че носех трайно доказателство за коварната им постъпка.

Елиът пристигна на следващия ден и седеше до мен, докато аз повръщах в една стара ламаринена кофа. Държеше русата ми коса назад и пристискаше студена мокра кърпа до врата ми. Грижеше се за мен така, както бях копняла някой да го прави.

— Какво искаш да правиш? — попита ме. Дори тогава, когато бях само на петнадесет, а той едва на двадесет и три, се държеше с мен така, сякаш бях най-важния човек на света.

— Искам просто да се махне — отговорих. — Можеш ли да го махнеш?

Стисна ръката ми и двамата се озовахме в кошмар, от който нямаше събуждане.

— Да — каза той, яростно стиснал челюст. — Мога да го махна.

Пътувахме към клиниката, без да обелим и дума. Елиът попълни документите вместо мен и използва фалшива лична карта, за да не разбере никой истинското ми име. Държа ръката ми през цялото време, докато ме съветваха, докато ме подготвяха за операционната зала и докато изсмукваха остатъците от лицемерието на Дорнан от утробата ми. Приклепнал до леглото ми, докато ревах и кървах, галеше косата ми и се кълнеше, че ще убие Дорнан Рос и синовете му за това, което ми бяха причинили. Кълнеше се, че ще ги накара да си платят.

За всичко.

Отърсих се от ужасния спомен, нахлул в съзнанието ми, и се фокусирах върху настоящето.

— Цял ден ли ще ме зяпаш? — попитах го нежно, опитвайки се да се усмихна.

Удари бутилката с бира в стъклената масичка и пяната потече по ламинирания под.

— В студиото ми влиза проклет *призрак*, желаещ да се татуира — каза грубо той. — Извини ме, че ми е нужна минута да го осмисля.

Погледнах към пода.

— Призрак е някой, който е умрял. Аз не съм умряла.

— Не — поклати глава. — Но всеки един в този град мисли, че си.

Отпих от бирата, докато изучавах сложната мрежа от татуси върху Елиът, които започваха от китките, продължаваха по раменете и се скриваха под тениската.

— Защо си се върнала, Джулс? — попита той и ме загледа внимателно. Сърцето ми се късаше, като гледах как треперят ръцете му.

— Хей — казах, оставих бирата си и сложих ръце върху неговите. — Извинявай. Не исках да те изплаша.

— Мамка му — каза горчиво. — Последният път, когато те видях...

— Успокой се — прекъснах го. — Никой не знае, че съм тук, заклевам се.

Взех бутилката от ръцете му, поставих я до моята на масата и се преместих да седна до него.

— Спомняш ли си последното нещо, за което говорихме? — прошепнах и взех ръцете му в своите. След толкова години се чувствах така, сякаш бяха минали пет минути, откакто ме бе държал по същия начин и се бе клел, че ще отмъсти.

Поклати главата си.

— Не.

— Да, помниш — настоях твърдо. — Обеща, че ще ги накараш да си платят.

Очите му се разшириха, когато най-накрая разбра за какво бях дошла.

— Джулс, не...

— Да, Елиът — промърморих. — Време е. Време е да платят за греховете си.

Той се отдръпна от мен, изправи се и застана до прозореца. В апартамента беше приятно хладно и притъмнено в сравнение с изгарящата жегата отвън. Погледнах към айфона си, осъзнавайки че трябва да съм в жилищната сграда на клуба след четири часа, а исках татус, който щеше да отнеме пет. И все пак бях търпелива, защото се притеснявах, че ако притисна Елиът твърде много, щеше да откаже да ми помогне изцяло. И наистина можех да отида при някой друг татуист, който да скрие белезите ми.

Но в град, управляван от Дорнан Рос, не можех да рискувам някой да види страховитото му дело. Защото, ако някой разбереше коя съм, бях мъртва.

А имах да върша още много неща.

— Аз трябва да съм този, който да го направи, Джулс, не ти.

Проговорих нежно:

— Баба ми каза за дъщеричката ти.

За момент изглеждаше стреснат, а очите му се изпълниха със страх.

— Това, което искам да кажа, е — добавих бързо, — че разбирам защо не си успял да направиш нищо за... — Внезапно останах без думи. — Е, знаеш за кое.

Елиът потърка очи и се зачудих колко ли безсънни нощи бе прекарал, откакто ме бе срещнал в бежовата стая на спешното отделение преди шест години. Или откакто ме бе напуснал преди три години?

Той продължи да клати глава.

— Не трябваше да се връщаш — каза, — трябваше да стоиш настрана.

Станах от дивана.

— Имам четири часа да скрия белезите си. Ще го направя със или без теб. Смяташ ли да ми помогнеш, или да си търся друг татуист, който да покрие тези лайна?

Обърна се, шокиран от решителността в гласа ми.

— Дорнан познава татуистите в целия град. Не можеш просто така да си показваш... — Гласът му се пречупи. — ... белезите наоколо.

— Елиът — казах твърдо, — мечтала съм за това от години. Учих се да танцувам в тъмното така, както знаех, че ще ми потрябва. Запомних всеки един детайл, отнасящ се до Дорнан Рос и го съхраних дълбоко в паметта си. Ще го направя със или без помощта ти.

Обърнах се да си тръгна, след като избухнах така. Блъфирах, но той не знаеше това. Спомних си последния път, когато бяхме заедно преди три години, и не можех да понеса спомена за това как ме бе напуснал.

Беше топло и прашно. Мамка му, винаги беше топло и прашно. Бяха изминали години, откакто бях „умряла“, откакто бях измъкната от болничната стая, обкръжена от мъжете, които искаха да ме убият, и доведена тук в безопасност на хиляди километри, далеч от всичко, което познавах.

Елиът беше моята опора. Беше мил и внимателен, слушаше ме как говоря за всичките си демони, които заплашваха да ме задушат, да ме убият. Държеше ме, докато ревах, и бършеше сълзите ми.

И тогава неочаквано се влюби в мен.

Изчакахме доста време, преди да направим нещо повече от това да се закачаме, но веднъж щом предприехме финалната стъпка, аз бях негова тялом и духом. Обичах го. Той бе целият ми свят.

Само че не беше достатъчен да прогони демоните. Нищо не можеше да го направи.

През първите три години след бягството ми бях счупена черупка, която се опитваше да оцелее, да забрави. Белезите бяха едно постоянно напомняне. Звуците от мотор. Допира до някоя кожсена дреха. Затворените пространства.

Бях счупена, разрушена и въпреки че се опитваше, Елиът не можеше да ме поправи.

Първият път, когато се опитах да се самоубия, бях погълнала цяло шише с болкоуспокояващи от шкафчето в банята на баба му. Не се получи. Събудих се и все още бях жива. Елиът ме умоляваше да му обеща, че никога повече няма да опитвам подобно нещо. Обещах, а на следващия ден закачих маркуч към ауспуха на колата му, заключих гаража и зачаках сладкото избавление.

Разбира се, той ме откри, разбивайки вратата на гаража с брадва, и спаси жалкия ми задник.

Третият път бях толкова отчайващо ясна, че ме откри във ваната още преди да успея да прокарам бръснарското ножче по китките си.

След третия път той си замина. Аз не бях нищо повече от тъмнина, в която той потъваше, и всеки път, когато се опитваше да ме измъкне, аз го завличах все по-надолу с мен.

Разбрах го. Животът му през последните три години се бе въртял около избавлението ми, но не можеше да направи нищо повече за мен.

— Нямам нищо друго, което да ти дам. — Беше ми казал това, преди да се качи в колата и да замине.

След като си тръгна, разбрах че съм гледала погрешно на нещата. Това, за което наистина копнееше душата ми, не беше спасение и прошка.

Веднага щом се настроих за мъст, животът ми придоби смисъл.

Но тогава бе станало твърде късно за мен и Елиът. Времето ни отмина. Той беше с друго момиче, което носеше детето му. Затова

останах в Небраска и се учих да танцувам, докато мечтаех за отмъщението си.

— Чакай — каза той.

Спрях с лице към вратата, която водеше към долния етаж.

Той въздъхна силно.

— Ще го направя, ако обещаеш да ми кажеш какво си намислила.

Завъртях се към него и не успях да скрия широката си усмивка.

— Казах ти — отговорих аз, хилейки се като идиот. — Ще ги отстраня. Дорнан Рос ще лежи в затвора до живот, а синовете му ще страдат.

Елиът ме погледна въпросително.

— Ченгетата не успяха да намерят нищо, което да лепнат на Рос или синовете му. Защо си мислиш, че ти ще успееш?

Засмях се.

— Е, аз съм мъртвото момиче, нали? Ще намеря касетата, на която ме засне, и ще я изпратя на всяка една телевизия в страната. Няма да имат друг избор, освен да го обвинят в убийството ми.

Елиът кимна и бавна, приятна усмивка разтегли лицето му. Прекоси разстоянието между нас с три крачки и ме обгърна в толкова силна мечешка прегръдка, че едвам си поех дъх.

— Липсваше ми — каза, притискайки ме силно.

Замислих се как преди бяхме просто едни непознати, събрани заедно от обстоятелствата и от изгарящото желание да оцелеем. Как, въпреки че не бяхме се виждали от толкова време, Елиът бе единственият човек на тази земя, който разбираше мен и моето минало.

— И ти ми липсваше — промърморих тъжно, като ми се искаше обстоятелствата да не бяха такива, но вътре в себе си знаех, че нямаше друг начин.

ГЛАВА СЕДМА

Четири часа и половина по-късно бягах към адреса, който Дорнан ми беше дал. Разбира се, нямаше нужда да поглеждам визитката — знаех точно къде се намира жилищната сграда на клуба. Почти бях стигнала, когато забелязах, че нищо не изглежда така, както си спомнях, и спрях, за да извадя визитката от чантата си. И наистина, адреса на картичката въобще не беше този на жилищната сграда. Стоях под жълтата светлина на една от уличните лампи, опитвайки се да успокоя болката в корема си, без да докосвам пресния татус на ребрата ми. Отключих айфона си и влязох в приложението за карти. Изписах адреса, който Дорнан ми беше дал, и изчаках търпеливо да зареди. Малката червена точка ми показваше да поема в обратната посока — около двеста метра до нещо, което ми приличаше на изоставен склад. Пробягах разстоянието и спрях пред склада, ужасена до мозъка на костите си. Сърцето ми спря, когато се зачудих защо Дорнан искаше да дойда тук, а не в жилищната сграда на клуба.

Изведнъж подскочих, когато една тъмна фигура изскочи от сенките. Веднага разпознах Джаз, петият син на Дорнан. Изглеждаше болезнено слаб и не трябваше да си гений, за да разбереш, че имаше проблем с наркотиците.

— Ей, сладурче — подвикна ми. — Как се каваш?

— Сами — отговорих, а сърцето ми биеше лудо в гърдите.

— Закъсня — каза Джаз, като вдигна огромната ролетна врата и ми посочи да влизам — Най-добре да побързаш.

Поколебах се за момент, а краката ми очакваха нетърпеливо решението ми.

„Мамка му.“

Преметнах чантата си върху рамо, стиснах зъби и минах през входа, навеждайки глава под вратата. Опитах се да запазя спокойствие, когато чух как се затваря с трясък зад мен, карайки внезапният прилив на студен въздух да защити по петите ми.

В склада беше задимено и аз напрегнах поглед да видя нещо повече от силуети, докато очите ми привикваха към светлината. Наоколо се движеха фигури и по това, което можех да видя, всички бяха на мъже. Преди да успея да разпозная лицата им, Джаз сграбчи чантата от ръцете ми и започна да рови в нея.

— Ей! — възразих аз. Друг чифт ръце ме дръпна за раменете и изви ръцете ми назад в болезнено V. Блъснаха ме в една тухлена стена и въздухът изсвистя от дробовете ми.

„Успокой се.“

Усещах как нечии ръце ме потупваха надолу по тялото, като в началото се движеха бързо, но забавиха веднага щом стигнаха до вътрешността на бедрата ми. Стоях напълно неподвижно, когато някой — нямах представа кой — нежно ме докосна по клитора, докато ме претърсваше. Не реагирах по никакъв начин.

— Къде е Дорнан? — попитах. — Каза ми, че ще се срещнем тук.

— Млъквай — каза друг глас и аз се обърнах да погледна източника му. Изглежда претърсването с опипване бе приключило и можех отново да се движа спокойно. Най-големият син на Дорнан, Чад, стоеше пред мен с айфона ми в ръка.

— Каква му е паролата на това нещо? — попита.

Ухилих се самодоволно.

— Х... У...

Тъкмо щях да довърша думата, когато той запрати телефона ми на пода толкова силно, че устройството се разби на хиляди малки парченца. Погледнах към земята с възмущение и след това към него.

— Упс — каза той, повдигайки вежди за по-голям ефект. Не отвърнах нищо, просто продължих да го гледам, без да премигвам.

— Как се казваш? — попита Чад, повтаряйки въпроса на Джаз от по-рано.

„Ако знаехте коя съм, щяхте да ме застреляте на място.“

Погледнах към Джаз, с изражение „Защо не им кажеш?“, но той не проговори.

— Сами — казах. — Саманта.

Джаз подхвърли портмонето ми към Чад, който извади личната ми карта и започна да я изучава напрегнато.

— Какъв ти е адреса? — попита.

Преструвах се на отегчена и изрецитирах адреса дословно, след което и рождената си дата, когато ме попитаха.

— Какъв е номерът на личната ти карта? — Знаех го, но също така бях наясно, че повечето хора не го помнеха. Вероятно щеше да е по-подозрително, ако можех да го кажа, отколкото да се направя на невежа.

— Откъде, по дяволите, да знам? — казах невярващо, премятайки дългата си коса през рамо. — Ти знаеш ли твоя?

Той се засмя и напъха фалшивата ми лична карта обратно в портмонето, след което го подхвърли на Джаз, който ми го върна заедно с чантата.

— Къде е Дорнан? — повторих. — Очаква се да започна работа при него. Не искам да закъснявам.

Дорнан излезе от сенките и аз подскочих на минутата. Не очаквах, че ще е тук да наблюдава случващото се.

— Миличка — каза той с дълбок глас, всяващ респект сред синовете му, които изглежда изведнъж бяха изострили внимание. — Вече закъсня.

Усмихнах се нервно.

— Съжалявам много. На татуировчика му отне цяла вечн...

— Татуировчик? — прекъсна ме Дорнан рязко. — Какъв татуировчик?

Повдигнах рамене.

— Някакво момче близо до кея. Искаш ли да я видиш?

Той се усмихна и въпреки омразата, която изпитвах към него, определено можех да видя защо толкова много жени се хвърляха в обятията му. Дълбокият дрезгав глас, отличителният външен вид, който безспорно бе предал на синовете си, черните като въглища очи, които не пропускаха нито един детайл и не издаваха нито едно чувство. Да, виждах защо имаше седем сина от пет различни жени. Имаше нещо в него, но не можех напълно да разбера какво. Изключителен чар, привлекателност или силно присъствие на духа. Беше на четиридесет и осем и щеше да изглежда по-добре с всяка изминала година.

Това ме караше да го мразя още повече.

— Разбира се — отговори. Изглеждаше нетърпелив.

Усмигнах се и повдигнах бялата си рокля така, че се разкриваше перфектна гледка към дантелените ми бикини и издадох бедрото си напред.

Дорнан подсвирна.

— Доста добър татус са ти направили, миличка.

— Направих си го за теб — казах и се усмигнах срамежливо. —
Знам, че всичките ти момичета имат.

Синовете не изглеждаха впечатлени. Всъщност повечето от тях изглеждаха отегчени до смърт.

Каква ирония само. Колкото и хитри да бяха всички, не осъзнаваха, че пред тях стоеше техният съдия, жури и палач, изрисуван с рози и мастило.

Сърцето ми препускаше от мисълта какво щях да им причиня.

ГЛАВА ОСМА

Двадесет минути по-късно се намирахме в стаята на Дорнан в жилищната сграда на клуба. Знаех, че си има къща, но вероятно съпругата му живееше там. *Бедната жена*. След унизителното претърсване ме довлече тук набързо, далеч от любопитните погледи на синовете си и колегите си в клуба. Бях облекчена и в същото време раздразнена. Облекчена, защото не се налагаше да разигравам фарса си пред толкова много съмнителни мъже или да танцувам в шоуто с превързана страна. Раздразнена, защото колкото и голяма да беше тази стая, не можех да дишам спокойно в нея, тъй като прозорците имаха метални решетки, а това означаваше, че буквално бях хваната в капан. Насаме. С него.

Елиът бе скрил белезите ми добре, но ако някой знаеше какво да търси, ако се загледаше внимателно в кожата ми, щеше да ги забележи.

— Разбираш защо момчетата ми трябваше да те претърсят, преди да дойдеш тук, нали?

Разположих се на леглото, облягайки се на лакти и се опитах да си придам нехаещ вид.

— Разбира се. Не искаш някоя побъркана кучка да се настани в клуба ти.

— Или ченге — каза и ме погледна изпод гъстите си мигли. Господи, гласът му бе толкова дълбок, че усещах как думите му преминават през мен като товарен влак.

— Кога ще танцувам? — попитах го. Не ми допаднаше идеята да съм затворена в една стая с него и отчаяно се нуждаех от свеж въздух.

Ухили се заплашително и стомахът ми се сви, като си спомних, че вече нямах телефон. Ония смотаняк го бе разбил веднага след като брат му хубавичко ме опипа с пръсти. Мамка му.

— Няма да танцуваш — каза Дорнан.

— О! — отвърнах, преструвайки се на разочарована. — Искаш да съм сервитьорка или нещо друго ли? Защото мога да ти покажа съчетанието си...

Коленичи пред мен, така че лицето му бе на сантиметри от моето. Усещах ментовия му дъх и мириса на афтършейв, примесен с пот. Не беше неприятна миризма, като изключим факта, че беше негова.

— Не съм спрял да мисля за теб цял следобед — каза, прокарвайки пръсти нагоре по бедрата ми. Усмихнах му се палаво, а той промуши пръст под бикините ми и затършува.

Зашавах нервно, когато намери каквото търсеше и плъзна пръст във влагалището ми, след това още един и накрая трети. Не можех да се спра. Изстенах, когато ме натисна леко по клитора с върха на палеца си. Не можех да го гледам повече, имах нужда да затворя очи, затова придърпах лицето му към моето и устните ни се сляха яростно. Отдръпна ръката си и свали роклята ми през глава, като я захвърли на пода. Потреперих, когато нежно прокара пръст по сложните мотиви на розите и възраждащият се от пепелта феникс, които сега красяха страната на тялото ми.

— Миличка, имам нужда да вляза в теб — изстена, като разкопча дънките си, позволявайки на твърдината между краката му да достигне максималните си размери. Сега можех да го огледам по-внимателно. Дааа, нищо чудно, че задникът ме наболяваше. Пенисът му беше огромен. Не си направи труда да ми свали бикините, а просто ги избута настрани с грубите си, жадни ръце. Бях еднакво развълнувана и ужасена, че в рамките на няколко часа бях успяла да му въздействам по този начин. За момент се замислих за преобразяването си и умствено си стиснах ръката за точните попадения.

Бутна ме да легна на леглото и насочи пениса си между бедрата ми.

— Отсега нататък си моя — каза и се тласна навътре в мен с такава сила, че извиках. Помпеше силно и бързо, навън и навътре, а мозъкът ми започна да води ожесточена битка с тялото ми. Толкова много противоположни емоции се бореха за вниманието ми, че се чувствах като претоварена.

„Оххх.“

Отворих очи, видях го над мен и моментално се превърнах в уплашеното и кървящо петнадесетгодишно момиче.

„Не. Не мисли за това. Представяй си, че е някой друг. Спомни си за какво си дошла.“ Възхитителният успех на измамата ми събуди

нещо похотливо ниско в корема ми и аз се разтресох от насладата, която ме бе обгърнала напълно. Да. Сега вече беше *по-добре*.

Пресегнах се и обвих ръце около врата му, като самата мисъл за коварната ми постъпка бе достатъчна да ме докара до оргазъм.

— Толкова е хубаво — изстенах и той се усмихна, мислейки си, че той беше този, който ме чукаше, а в действителност беше точно обратно.

Беше умел любовник. Нямах с кой да го сравня, освен с първата ми училищна любов в Небраска, но докато се носех по вълната от наслада и лъжи към ръба на кулминацията, не можех да направя нищо друго, освен да извикам от удоволствие.

По-късно лежахме на леглото и се опитвахме да успокоим препускащите си сърца. Погледнах го с крайчеца на окото си и го хванах да ме запя втренчено.

— Къде си била през всичките тези години, миличка? — попита, като плъзна ръцете си по гърдите ми и между краката ми. Допирът му беше навсякъде, по цялото ми тяло, маркирайки ме като негова, притежание, което вече бе имал.

Усмихнах се свенливо.

— Вероятно в училище — изкикотих се.

— Хайде сега — отговори игриво. — Не ми казвай, че се налага да ти доказвам, че възрастта не е от значение?

— Мисля, че преди малко направи точно това — издишах аз.

Лежахме мълчаливо за няколко свещени мига, което ми даде време да помисля. Да изготвя план.

Гласът на Дорнан разцепи тишината и разруши моментното ми убежище.

— Имам само още един въпрос към теб, малката.

Един въпрос. Звучеше лесно. Обърнах се да го погледна и кимнах в очакване.

— Бившият ти. Как се казва?

Една малка, микроскопична лъжа.

— Майкъл — казах и фалшивата ми история премина като на лента пред фалшивите ми сини очи. — Майкъл Тревийн.

Той кимна с глава.

— Никога повече няма да те нарани. И защо няма да те нарани?

Усмигнах се замечтано, като си представих изражението му, когато щяха да му сложат оранжевият комбинезон и да затръшнат вратата на килията му завинаги. Може би щяха да го осъдят на смъртна присъда.

Трябваше.

— Защото — казах закачливо, докато проследявах с пръст контурите на устните му — съм твоя?

Шибанякът просто се засмя.

— С какво съм те заслужил? — прошепна.

След тези думи аз бях тази, която се заливаше от смях.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Израснах близо до океана. Преди да навърша петнадесет години нямах и представа, че съществуват хора, които могат да живеят, без да са видели морските вълни дори веднъж.

И тогава в една съдбовна нощ, бях принудена да избягам и да загърбя красотата на океана завинаги. Не бях виждала плаж в продължение на шест години. Бях затворена в пустиня без оазис, обградена от пръст и бури, преследвана от кошмари с облика на Дорнан Рос.

Затова, когато отворих очи след и без това неспокойният си сън, и видях брадясалото му лице да се надвесва над мен, не можех да спра вика, който излезе през устата ми.

— Хей, успокой се — каза той, хилейки се, сякаш бе спечелил шибаната лотария. — Кошмар?

Изправих се и отметнах чаршафите, само за да открия, че отдолу бях гола, а татуса ми бе зачервен и пареше. Елиът ме бе предупредил, че ще се случи. Но вместо да се опитвах да не мисля за болката, аз я приех с наслада. Пламтящата рана ми напомняше защо бях дошла.

Напомняше ми колко хубаво бе да си жив.

— Добро утро — казах и протрих очи. Извих гръб и гърдите ми щръкнаха напред, така че се откри перфектна гледка, на която да се наслаждава.

— Божичко — изръмжа силно. Виждах издутината в гащите му. Мъжът буквално бе готов по всяко едно време на денонощието. — Искане ми се да можех да остана, малката — каза и ми подаде чаша топло, черно кафе. — Но трябва да свърша една работа с момчетата.

— Няма проблем — казах и навих чаршафа около мен. — И без това трябва да отида да ми завършат татуса.

— О, няма да ходиш никъде — каза той и аз за малко да се задавя с кафето.

— М-моля? — попитах, избърсвайки брадичката си.

— Предупредиха, че се задава силна буря — каза и напъха портфейла си в задния джоб на дънките. — Имам десет минути, преди скапаното време да се влоши още повече и да стане невъзможно за шофиране. Добре че решихме да не пътуваме с моторите.

— Значи искаш да остана тук? — попитах. — Сам-сама?

Изгълта кафето си и отговори:

— Не. Синът ми ще е тук. Джейс. Той ще остане в сградата с теб. — За момент ме погледна странно и нямах представа какво му се върти в главата. — Освен това, малкият изтърсак е единственият, на който мога да поверя чудесното ти задниче. — Наведе се напред и се усмихна заговорнически. — На осемдесет процента съм сигурен, че е гей. Обаче не казвай на никого. Ако някой друг разбере за малкия шибаняк, братята му ще го пребият до смърт.

Джейс. „Мамка му.“

Усмихнах се разсеяно, а мозъкът ми работеше на пълни обороти. Оказа се, че в крайна сметка бях затворена в стая без телефон и без изход. Бях запомнила номера на Елиът, но това вече бе без значение, тъй като нямах откъде да му се обадя. А не исках да събуждам подозрения, като се опитвам да се свържа с него. Молах се само да не изгуби търпение и да не ме обяви за изчезнала. Най-вече, след като, технически погледнато, бях мъртва.

— Добре — казах бодро. — Къде ще ходите?

Дорнан се засмя и нахлузи коженото яке върху черната си тениска. Гърлото ми се присви, когато видях цветовете на клуба, украсяващи черната кожа, и президентската значка, която бе поставена на видимо място отпред. Якето приличаше на същото, което баща ми бе носил преди години.

— Изненада е, бибчо. Скоро ще разбереш.

„Изненада.“ Зачудих се какво, по дяволите, можеше да е. С голямо усилие се спрях, преди да успея да завъртя яростно очи.

— Якето ти ми харесва — казах нежно. — Изглежда удобно.

Изду гърди и загледа отражението си в огледалото до леглото.

— Получих го, когато станах президент на клуба — отвърна и нещо в мен умря. Значи наистина беше якето на баща ми.

— Обличай се — каза Дорнан, докато продължаваше да се наглася и оглежда. Подчиних се и преметнах крака през ръба на леглото. Намерих чантата си на земята и избрах нов тоалет — тъмни

дънки и бял потник, който се завързваше на врата и разкриваше приятна гледка към гърдите ми. Облякох дрехите и се отправих към банята, за да си сложа спирала и да оправя разрошената си коса.

Десет минути по-късно бях представена пред членовете на клуба, които все още бяха в сградата. Намирахме се на приземния етаж в главната зала, в която бяха разположени няколко кожени канапета, напълно оборудван бар, пред който се бяхме наредили, и малка сцена в единия край на стаята. Нямахме прозорци, което ме караше да горя от непреодолимо желание да избягам навън с крясъци. Знаех защо. Прозорците означаваха, че хората могат да виждат какво се случва вътре. Също така означаваха, че хората могат да изстрелват патрони през тях.

Огледах се наоколо, разглеждайки цялата дузина момчета и момичета, които попиваха всяка отвратителна дума, която излизаше от устата на Дорнан. Предположих, че повечето от тях бяха решили да се завърнат по домовете си, след като бе дадено предупреждение за силна буря. Заслушах се в приказките на Дорнан, точно когато приключваше с тирадата си.

— Никой няма право да я докосва — довърши той. — Тя е моя. Разбрахте ли?

Ухилих се широко, когато няколко от момчетата се блъснаха и подсвирнаха одобрително, а момичетата, които приличаха на уличници, ме изгледаха от главата до петите с неприкрита завист.

Дорнан изщрака с пръсти и ме хвана за ръката.

— Идвай — каза. — Време е да тръгвам. — Заприпках след него като вярно кученце, запомняйки всеки детайл, който можех, за мястото.

Някои неща бяха променени, но други си бяха абсолютно същите. Дорнан все още беше задник — това определено не се бе променило.

Последвах го извън главната зала на клуба, надолу по тесен коридор с няколко врати, който водеше до огромна кухня с трапезария.

— Изчакай тук — каза, удряйки с пръст по една от масите. Седнах на стола и го погледнах.

— Защо трябва да чакам?

Облегна се отстрани на масата и се загледа в лицето ми.

— Просто чакаме, това е всичко.

Кимнах и се огледах наоколо. Снимки на членовете на клуба покриваха стените и гърлото ми се стегна, щом погледа ми попадна върху една от тях, която си спомнях до болка. Снимка, която бях носила със себе си през последните шест години. Моето копие сега се намираще в сейфа ми с друго фалшиво име в центъра на Ел Ей.

Баща ми.

Извърнах поглед настрани, убедена, че Дорнан ме наблюдава внимателно. Може и да ми беше позволил да отседна в клуба, но това далеч не означаваше, че ми има доверие.

Няколко минути по-късно Джейс нахлу в стаята, сякаш току-що бе излязъл с дрехите от банята. След себе си оставяше хлъзгави дири и когато се спря пред баща си, дирите се превърнаха в цяла локва.

— Мамицата му — каза Дорнан, надвесвайки се над сина си, въпреки че бяха почти на една височина. — Виж каква бъркотия направи, момче.

Джейс избърса влагата от лицето си и още повече капки вода закапаха по пода. Опитвах се да сдържам смеха си. Явно Джейс обичаше да лази по нервите на баща си.

— Трябваше да карам под дъжда. Отвън е истински ад.

Чак сега забелязах, че в едната си ръка държи моторна каска, която бе закачил за китката си с каишката за брадичка.

Дорнан поклати глава.

— Следващият път вземи някоя от шибаните коли — каза. — Не искам да ми умираш наскреда нищото.

Джейс кимна.

— Защо ме повика? Мислех, че днес искаш да остана в клуба.

Дорнан се размърда така, че Джейс да може да ме види. Когато ме забеляза, моментално доби безразличен вид.

— Трябва да отсъствам за ден-два — каза Дорнан. — Искам да й правиш компания, докато ме няма.

— На нея? — попита Джейс язвително. — Не трябваше ли точно *тя* да работи тази нощ?

Дорнан погледна към мен, след това към сина си и въздъхна.

— Виж, момче, нямам време да ти обяснявам сега. Тя е някак си специална, разбра ли? Реших, че ще е по-добре да остане тук и да прави компания на стареца ти.

Умирах си да се обадя, но знаех, че Дорнан харесва жените си тъпи и послушни, затова си държах устата затворена.

— Колко дълго смяташ да отсъстваш? — Джейс попита, изглеждайки напълно незаинтригуван.

— Най-много два дни — отговори Дорнан. — Накарай Кати да те замести в клуба. И, сине... — Привлече ме за рамото и ме изправи пред Джейс. — На твоето място не бих допуснал някой от братята ти близо до Сами, разбираш ли?

„Да бе, наистина“ — помислих си.

— Но ти, сине, знам, че преживя тежко смъртта на Рейлийн, затова ако искаш да изпробваш това страхотно дупенце — той плесна задника ми с широката си длан, — давай смело, чу ли?

Цялото ми тяло подскочи при удара и аз погледнах въпросително към Дорнан.

Джейс гледаше баща си гневно и отказваше да погледне към мен, даже не регистрираше присъствието ми по никакъв начин.

— Не ми трябва остатъците ти — каза на баща си и на мен ми се прииска да повърна. Беше далеч по-трудно, много по-реалистично, отколкото си бях представяла, че ще бъде. Когато най-накрая Джейс погледна към мен, начинът, по който го направи, ме караше да искам да закрещя.

Беше доста различен от мъжа, който ми бе предложил стол и чаша с вода вчера, и пълна противоположност на момчето, което се бе опитало да ме спаси от всичко това преди години.

„Момчето, което бях обичала.“

— Сигурен ли си, че не си някой шибан педал? — попита Дорнан, очевидно бесен, че синът му отказва с такава лекота това, което той смяташе за доста щедро предложение.

Джейс завъртя очи.

— Сигурен съм, тате. А сега тръгвай, преди да си изпуснал момента. Бурята е доста силна и се влошава с всяка минута.

В същото време една гръмотевица разцепи небето над нас и аз подскочих нервно.

— Какво ти става? — попита Джейс.

Мразех бури. Мамка му, мразех ги в дъното на душата си. Когато бях момиченце се криех под завивките на леглото и изчаквах, докато яростта на Майката природа отmine.

Понякога, когато бяхме по-малки, Джейс се криеше с мен.

— Нищо — отвърнах. — Просто не харесвам бурите, това е всичко.

Джейс ме погледна с любопитство, местейки погледа си нагоре и надолу по тялото ми. В този момент се зачудих дали няма да разбере коя бях в крайна сметка. Беше умен и проникателен, а аз сигурно не бях на повече от няколко невнимателни коментара, преди да събудя подозрението му.

— Косата ми щръква от тях — добавих, опитвайки се да измисля и други причини поради, които хората мразеха бурите. — Налага се да използвам пресата си за коса, понякога по три пъти на ден, когато е толкова влажно.

Джейс ме погледна така, сякаш не бях нищо повече от смачкана хлебарка на върха на обувката му. Свих се вътрешно под силата на объркания му от чувства поглед.

„Някога ме обичаше.“

Не можех да мисля за това сега. Може би никога.

Дорнан ме придърпа към себе си и постави ръцете си властно върху задника ми.

— Ще ми липсваш, малката — каза и засмука врата ми толкова силно, че изохках. Беше голям мъж, а ми правеше шибана смучка. Маркираше ме като негова.

Придърпах лицето му към моето и го целунах страстно, с Искам-да-те-чукам целувка, която сигурно бе усетил чак до пръстите на краката си. Потръпна леко, притискайки ме към себе си така, че усещах твърдият му член да се опира в татуса ми и повърхностно скритите белези.

— Трябва ли да тръгваш? — попитах сладниково, след като се отделихме един от друг. — Та ние едва сега започнахме да се забавляваме.

— Охх — изръмжа Дорнан. — Ще ме убиеш, принцесо. Трябва да тръгвам, момчетата ме чакат. Ще се видим след ден-два.

Кимнах, опитвайки се да изглеждам тъжна, и изскимтях, когато ме шляпна отново по дупето.

— Пази я — каза и заби пръст в гърдите на Джейс. — Аз изчезвам.

Тръгна си, без да се обръща назад, и аз си отдъхнах моментално.

— Радваш се, че си замина? — Джейс попита мрачно.

За момент бях забравила, че е там. Господи. Наистина трябваше да съм по-внимателна.

— Гладна съм — обясних. — Единственото, което иска от мен този мъж, е да ме чука, а аз не съм яла от вчера на обяд.

Изглежда ме с толкова смразяващ поглед, че ми бе нужна цялата сила, която имах, да не се разпадна и да му кажа коя бях в действителност. Не изгарях от желание да съм в една стая с него. Да ми бъде детегледачка. Да ме преценява с поглед, все едно съм някоя курва.

Джейс се отправи към отвореното прозорче, което разделяше кухнята от трапезарията.

— Ей, Каръл, тук ли си? — попита с глас като на плюшено меченце, вместо просташкия тон, с който се обръщаше към мен.

Преди да осмисля чутото, една жена си показа главата зад ъгъла на кухненския праг и се усмихна.

— Здравсти, Джейс — каза, разрошвайки косата му. Преглътнах с усилие и се огледах за несъществуващия изход.

— Сами е пропуснала закуската. Дали ще е възможно да вземем малко зърнена закуска или нещо от килерчето с провизии?

Каръл избърса ръце в парцала и се усмихна, гледайки право към мен. Замръзнах на място като сърна срещу фарове.

Беше на четиридесет, но изглеждаше приблизително на петдесет. Животът, изпълнен с предозирание и насилие, бе изписан по лицето и с всяка една бръчка, която се спускаше надолу под големите ѝ зелени очи. Тъмнорусата ѝ коса, прошарена със сребърни нишки, беше прибрана в хлабав кок на главата ѝ.

— Здравей, Сами — каза Каръл и протегна ръка. — Трябва да си нова тук. Мога да ти приготвя каквото пожелаеш — яйца? Препечени филийки?

— Зърнена закуска е добре — изписуках и стиснах ръката на майка ми.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Майка ми ме бе продала за пакетче кокаин.

Ето.

Казах го.

Беше ужасен родител, лъжкиня, курва и крадла. На седемнадесет, когато току-що била срещнала баща ми, забременяла с мен по случайност.

Докато растях, татко ми беше и баща, и майка. А в редките случаи, когато мама си беше вкъщи, не беше нищо повече от далечна по-голяма сестра, която ме биеше всеки път, когато направех някоя беля и която ми крещеше всеки път, щом заплачех. От малка се научих да сдържам сълзите си. Бях усъвършенствала безизразното си изражение на тригодишна възраст, същата година, в която се научих да излизам от кошарата, да дърпам стола, да си правя закуска и да звъня на 911, когато мама вземеше свръхдоза в банята. Беше ужасна майка, и все пак беше моята майка, и аз я обичах повече от всичко на света.

Денят, в който Дорнан ме бе взел — денят, в който „умрях“ — беше като всеки друг ден. Татко беше на работа във фабриката, а мама си дереше кожата, че няма пари за метамфетамин. Тогава чичо Дорнан почука на вратата, заобиколен от Чад и Макси. Бях дете на улицата и бях израснала сред живота в клуба. Виждах пистолетите, закачени на коланите им, очертаващи се под тънките блузи и кожешите им якета.

Майка ми беше тази, която отвори вратата. Аз бях в кухнята и чух гласовете, които питаха къде е баща ми и дали си е в къщи.

Когато мама му отговори, че все още е на работа, Дорнан нахлу, явно недоволен от отговора.

Тогава погледът му се спря върху мен и гнусна усмивка разтегли брадясалото му лице.

— Най-добре ела с нас, Джулиет — каза с дрезгав глас, който можеш да усетя чак по кожата си.

Погледнах разтревожено към мама. Нещо не беше наред.

— Защо? — попита майка ми, като чоплеше рамото си така, както правеше всеки път, щом се нуждаеше от доза.

Дорнан извади завързано пликче със светлокафяв прах от вътрешната част на якето си и го вдигна пред погледа ѝ. Хероин.

— Успокой се, миличка — каза той и се усмихна. Усетих как кожата ми настръхва, а сърцето ми заблъска в гърдите. — Ще те върнем след няколко часа.

Майка ми изглеждаше несигурна.

— За какво ви е Джули? — попита тя. Винаги ме наричаше Джули. Всички останали ми казваха Джулс.

Освен Дорнан, който обичаше да използва цялото ми име.

Той размаха пакетчето.

— Искаме просто да ни помогне да открием нещо, Каръл. Работа за две-три минути, нищо неприятно.

Майка ми прехапа устна и погледна към Дорнан, след това към мен и накрая към пликчето.

— Не се чувствам добре — казах на мама и започнах да отстъпвам назад. — Не ми се ходи.

Дорнан пристъпи към мен и се надвеси над мен.

— Важно е, Джулиет — каза той и усмивката му изчезна. — Джейсън вече те чака.

Сграбчи ме за лакътя и ме задърпа към входната врата.

— Мамо — запротестирах аз.

Дорнан пушна пакетчето в отворената ѝ длан и се усмихна победоносно.

— Добра жена си, Каръл. Знаех, че ще ни помогнеш.

— Върнете я навреме за вечеря — отвърна тя, като се обърна и полетя с наркотиците към кухнята.

Дорнан ме задърпа още по-яростно.

— Мамо! — виках аз, но тя не отговори. Пренебрегна отчаяните ми викове, докато трима мъже ме извлякоха от къщата и ме набутаха на задната седалка на колата си.

— Къде отиваме? — попитах раздразнена и разтревожена.

Никой не ми отговори. Дорнан не ме погледна, само огледа улицата от двете страни и затръшна вратата под носа ми. След момент вече бе заел шофьорското място и бе активирал централното заключване. Бях в капан.

Допрях глава на прозореца и загледах към дома си, както се очертаваше, за последен път.

Наблюдавах майка ми през отворените завеси, докато Дорнан обръщаше колата по алеята ни. Изглеждаше напълно погълната от заниманието си да изтегля мътната течност със спринцовка.

Дори не повдигна поглед от на дозата си, докато единствената ѝ дъщеря отпътуваше към смъртта си.

Седях, притихнала от удивление, като натиквах „Чириос“ в устата си, благодарна, че разтапящите се по езика ми зрънца премахваха вкуса от целувката за сбогом на Дорнан.

Бях несигурна.

„Не знам дали ще мога да продължа.“

Не и сега, след като собствената ми майка ме гледеше така, сякаш бях напълно непозната. Мислеше си, че съм мъртва. В този момент изпитах съжаление към нея, такова, каквото никога не бях предполагала, че ще изпитам. В края на краищата тя беше предателка. Имах чувството, че знаеше какво бе планирал да направи Дорнан с татко, но не ѝ дремеше. Не си беше тръгнала, нито бе предупредила мен или татко. Не, вместо това изтича при Дорнан, молейки го за пари, с които да си купи наркотици. Винаги молеше за пари. Дори след като се предполагаше, че той бе виновен за смъртта ми, пак не бе напуснала това забравено от бога място.

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак — каза тихо Джейс, облягайки се назад със стола, така че само задните два крака докосваха пода.

Пуснах лъжицата в купата с мляко и избърсах уста с опакото на ръката си.

— Ще ми правиш умни заключения през цялото време, докато баща ти го няма, така ли? — попитах, бутайки купата настрана. — Защото бих предпочела да не го правиш.

Изглеждаше изненадан от рязката смяна в настроението ми и ако трябваше да сме честни, аз също бях. Мислех, че да чукам Дорнан и да го накарам да ми се умилква като кученце ще е най-трудната част от цялата задача. Явно бях грешала.

Очите на Джейс се разшириха и той се усмихна нахално.

— Ехоо? Това истинската Саманта ли е? Защото ми допада повече от захаросаната глупачка, на която се преструва пред Дорнан.

Отвърнах на усмивката му, но в моята нямаше нищо весело.

— Виж — въздъгнах и се наведох над масата, — харесвам баща ти, не ме разбирай погрешно. Осигури ми престой и пари, докато си стъпя на краката. Но...

— Какво? — подразни ме Джейс, като се залюля опасно назад със стола, след което стовари с трясък предните два крака обратно на земята и приближи лицето си на сантиметри от моето. — Не ти харесва да си затворена в клетка, докато татко обикаля с веселата си банда?

Усмивката ми изчезна.

— Нещо такова.

Джейс изсумтя и кимна с глава, като плъзна поглед из стаята.

— Разбирам. Не си очаквала всичко това.

— Точно така — казах. — Благодарна съм, в това няма съмнение. Но просто съм малко... объркана в момента.

Джейс присви очи и изглеждаше така, сякаш бе потънал дълбоко в мисли.

— Бъди внимателна — каза той. — Хората тук биват наказвани по един или друг начин, ако не правят това, което им е казано.

Моля те, тате, моля те, недей, наранявате я, моля те, спри, СПРИ, СПРИ, СПРИ!

Кимнах с глава и задъвках устна.

— Мерси за съвета.

— Значи мразиш бури? — попита Джейс, като наклони глава настрани. Май все още се опитваше да разбере що за човек съм. Продължаваше да подозира, че съм нещо повече от секс приятелката на баща му.

— Мразя влажността — свих рамене аз. — Нищо повече.

— Хм! — Остана мълчалив за момент, след което се изправи рязко. — Искаш ли да се помотаеш на покрива за известно време?

„Не беше ли точно там шибаната буря?“

— Е, освен ако не те е страх. — Открито предизвикателство, което подсилваше с протегнатата си длан и нахакана усмивка.

Задник.

Усмигнах се и поставих ръката си в неговата, като се изправих.

— Само ако ми изправиш косата след това — казах игриво.

— Амии... става. Предполагам... Всъщност, как, по дяволите, си изправяш косата?

— С преса за коса — усмигнах се аз. — Съгласен?

— Струва ми се, че да — отвърна той, като не изглеждаше много убеден. Повече ме към коридора и протегна свободната си ръка през кухненския праг, откъдето ловко измъкна една бутилка Джак.

— За светлинното шоу — намигна, размахвайки бутилката.

Усмигнах се престорено, докато стомахът ми се преобърна, а сърцето ми се сви.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Жилищната сграда на клуба имаше малко прозорци и доста добра звукоизолация, което я превръщаше в мечтата на всяко момиче, страхуващо се от гръмотевици и мълнии.

В момента, в който изкачихме стълбите и Джейс отвори аварийния изход, аз се свих при проблясъка на светкавиците и заплашителният гръм, който усетих с всяка фибра по тялото си.

След като отвори вратата, шумът от вятъра и гръмотевиците стана толкова оглушителен, че се разтреперих при мисълта да изляза навън в това време.

— Хайде — провикна се Джейс, надвиквайки шума на бурята, и ме дръпна за ръката. — Довери ми се!

Да му се доверя? Разбира се, че му вярвах. Беше рискувал проклетият си живот, за да ме спаси преди толкова години.

Но вярваше ли му Сами? Трябваше ли?

— Майната му — издишах, като отлепих скованите си крака и го последвах отвън на виещия вятър и неоновите блясъци. Определено бе по-добре, отколкото да седя долу с майка си.

Притворих очи, свивайки се срещу внезапния порой от жилещи, остри дъждовни капки, които бяха достатъчно солидни да минат за градушка. Хапеха кожата ми като малки куршуми, жадни за кръвта ми.

— Защо, по дяволите, ме накара да изляза тук? — извиках към Джейс. Той придърпа ръката ми и продължихме да бягаме. Не можех да видя нищо, освен гъстата завеса от ледени дъждовни капки. Една мълния падна смущаващо близо и аз изпищях, буквално скачайки върху Джейс. Той се засмя и посочи към нещо срещу нас. Отначало не можех да разбера какво е — място без стени, а вътре беше сухо.

Не беше магия, а стая, направена изцяло от стъкло. Оранжерия.

„Колко странно“, помислих си и изпищях, когато друга мълния падна на не повече от тридесет метра от нас. На практика се бях залепила за Джейс като гербова марка. Въздъгнах облекчено, когато отвори стъклената врата и ме издърпа вътре, преди да я затвори

отново. Бурята продължаваше да се вихри около нас, но поне сега се чувствах малко по-защитена. Стаята беше просторна, широка около шест метра и със смайваща гледка към крайбрежната ивица на Венис Бийч.

— Какво е това място? — попитах. — Парник за марихуана?

Джейс се усмихна.

— Някога беше. Преди ченгетата да започнат да правят въздушни наблюдения. Сега е свърталището ми, когато ми дойде до гуша да стоя долу с простите си братя.

— Всички курви на баща ти ли водиш тук? — попитах, изстисквайки вода от дългата си тъмна коса.

Джейс се изкикоти.

— Да не би току-що да се нарече курва?

Усмигнах се порочно.

— Нека бъдем реалисти, става ли? Лягам си с баща ти, за да ме остави да спя в клуба му. Как би ме нарекъл ти?

Той повдигна вежди.

— Не знам. Може би момиче, на което му се налага да вземе някои трудни решения, за да се предпази?

Присвих рамене, треперейки.

— Да, така звучи по-добре, отколкото е в действителност.

— Ето — Джейс се измъкна от коженото си яке с дълги ръкави и го сложи на раменете ми. Забелязах, че по него нямаше никакви отличителни знаци и символи на клуба, което сигурно побъркваше Дорнан.

— Благодаря — казах и усетих как по цялото ми тяло плъзнаха тръпки, когато пръстите му докоснаха рамото ми.

Бях изумена. Дори изминалите шест години и фактът, че даже не знаеше коя бях всъщност, не попречиха на привличането между нас да гърми и треци като развиващата се навън буря.

— Седни — каза Джейс, като издърпа и обърна две каси от мляко. Настани се на едната и измъкна половин пакетче солети, а бутилката Джак бе в краката му. Захрупа една, след което ми подаде пакетчето.

Взех го и загризах една солета, докато той отвори уискито и отпи голяма глътка. Представях си как течността изгаря по гърлото, езика и устните му.

„Устните му.“

— Винаги ли започваш да пиеш в десет часа сутринта? — попитах аз.

Той се ухили лукаво и ме изгледа изпод гъстите си черни мигли. Имаше усмивката с трапчинките на майка си, за което бях безкрайно благодарна.

— Само когато съм детегледачка на курви? — пошегува се и ми подаде шишето. Отпих и течността остави горещи дири чак до стомаха ми.

— Не ме познаваш — казах, като захрупах нова солета. — Дори не съм сигурна, че ме харесваш. Защо тогава си направи труда да ме доведеш тук?

Джейс взе бутилката отново и я надигна, отпивайки от изгарящата течност. Загледа се в мен за момент и усетих как стомахът ми се свива.

Защото ме гледаше така, сякаш наистина знаеше коя съм.

— Напомняш ми за едно момиче, което познавах — каза тихо и извърна поглед.

— Така ли? — попитах небрежно, а реката от непроляти сълзи разяждаше дупка в шибаното ми сърце. — Къде е сега?

Погледна за момент към земята, след това вдигна глава и срещна погледа ми.

— Умря.

Преглътнах огромната буца на гърлото си. Не можех да се разрева. Ако го направех, всичко щеше да приключи. А аз не бях готова да сложа край, още не.

— Съжалявам — казах тихо, а внимателно направените ми планове заплашиха да се разбият на парчета като крехкото стъкло на оранжерията, в която се бяхме скрили.

— Няма нищо — каза той и размаха ръка пренебрежително. — Беше преди много време.

За няколко мига седяхме мълчаливо, като хрупаме солети и споделяхме бутилката Джак. Не след дълго започнах да се отпускам.

„Престани да пиеш. Трябва да мислиш трезво.“

— Баща ти е малко... необуздан — разчупих тишината най-накрая.

Джейс ме погледна с лице, по което нямаше смях или светлинка.

— Той е единствен по рода си — каза и можех да чуя горчивината в гласа му.

— Двамата не сте ли близки?

„Моля те, кажи не, моля те, кажи не.“

— Хъх? — захили се Джейс мрачно. Звукът наподобяваше сподавен вик на отчаяние. — Не, не сме близки. — Зад думите му се криеше толкова много. История, която виждах, че иска да сподели, но беше твърде умен, за да го направи. Не ме познаваше. Можех да изтичам при Дорнан и да му издрънкам всичко, което ми кажеше.

— Малко е страшничък, нали? — казах предпазливо, като не бях сигурна колко смята да ми разкрие.

Наблюдаваше ме с влажните си сини очи, докато не почувствах как започвам да се изчервявам под силата на погледа му.

— Какво? — попитах. — Твърде много ли казах? Съжалявам. — Размърдах се неспокойно, когато той продължи да ме зяпа. — Малко започваш да ме плашиш — казах накрая и погледнах встрани.

— Извинявай — каза и напрежението спадна. — Аз просто...

— Ти просто какво?

Наведе се към мен и се огледа нервно из стаята.

— Трябва да внимаваш — каза притеснено. — Изглеждаш ми добро момиче. Баща ми става малко обсебен, когато срещне момичета като теб.

— Забелязах... — Смяхът в гласа ми също беше изчезнал. Поклатих глава. — Просто исках работа — прошепнах аз. — А сега, след като съм тук, имам чувството, че никога няма да ме пусне да си тръгна.

— Няма — каза Джейсън категорично. — Твърде вманиачен е. Щом те иска, ще те има.

Погледнах го ужасена. Спомних си колко контролиращ и пресметлив бе Дорнан, когато бях малка, но никога не съм си представяла, че може да е в такива размери.

Но като се замисли човек как бе организиран дори реда, по който синовете му да изнасят петнадесетгодишно момиче, не беше чак такъв шок представата, че е маниак.

— Всичко ще е наред — каза бързо Джейс, когато видя изражението ми. — Просто не го ядосвай. След месец-два ще си намери нова фикс идея и ще можеш да дишаш свободно.

Кимнах и внезапно се почувствах смазана и притисната натясно, въпреки че се намирах в стая с прозрачни стени. Взех бутилката от ръцете му и отпих голяма глътка. Мамка му на трезвото състояние. Не знаех как ще се справя с мисълта да бъда затворник на Дорнан, като единственото, за което бях дошла, е да танцувам в стриптийз бара, за да съм близо до клуба. Не бях планирала чак такава близост. Въпреки че в същото време беше изключително подходяща, тъй като значително щеше да ускори хода на събитията.

— Какво се случи с последното момиче, по което се бе вманиачил?

Джейс взе бутилката отново, но не отпи. Беше се замислил.

— Май ще е по-добре, ако не знам — казах неохотно.

— Не мога да ти кажа — най-накрая проговори Джейс. — Току-що те срещнах. Той ми е баща.

Кимнах разбиращо, но отвътре се чувствах като разбита. Джейс го *защитаваше*. Защитаваше Дорнан, който бе притиснал голямата му първа любов към земята и я бе изнасилил. Докато го бе принудил да гледа.

— Няма проблем — казах глухо. — Той ти е баща, разбира се, че искаш да си му верен.

Джейс изглеждаше измъчен.

— Искам? Налага се. Мислиш, че си единствената, която е затворена тук без изход?

Преглътнах с усилие и седях кротко, докато сърцето ми биеше ожесточено в гърдите.

Не го бе защитавал.

Беше негов заложник.

Сега вече всичко си идваше на мястото.

Останахме в оранжерията с часове и разговаряхме за безгрижни неща, тръгвайки си едва когато слънцето се скри зад хоризонта. През това време нещо определено се бе променило между Джейс и Сами, нещо хубаво, за което можех да се държа, докато се давех в морето от лъжи.

Когато в полунощ най-накрая се строполих замаяна и изтощена върху огромното легло на Дорнан, единственото, което можех да направя, е да се моля да отсъства поне още ден.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

На сутринта се събудих сама в леглото. Слава на бога за малките радости. След великолепия ден, който бях прекарала с Джейс, последното, до което исках да отворя очи, бе кошмарният му баща. Бях нервна с присвит стомах и имах осезаемото чувство, че нещо не бе наред. Зачудих се дали не е, защото Елиът вероятно се опитваше да се свърже с мен на безполезния ми разбит телефон.

Някой почука леко на вратата и аз се надигнах, напрягайки се от мисълта кой може да е по това време, и ми се прииска да имах пистолет. Отдъхнах си, когато видях главата на Джейс да се подава през откренатата врата.

— Будна ли си?

— Да — отговорих и се протегнах мързеливо. Станах от леглото и засиях, когато видях, че носи табла с две чаши кафе.

— Баща ми се връща обратно — каза той. — Трябва да пристигне всеки момент. Искаш ли закуска? — попита и повдигна кафява хартиена торбичка. — Взех гевречета.

„Обичах гевречета.“

— Определено — казах. — Нека само се преоблека.

— Ще те чакам на покрива — каза и остави кафето ми върху скрина до вратата.

Отпих малки глътки, докато обличах тюркоазната рокля без ръкави, която беше обсипана с малки дантелени детайли по ръбовете. Когато ми сложиха силикона, се наложи да си подновя гардероба изцяло. Не се побирах в нито една от старите си дрехи, което донякъде беше добре. Нови дрехи за нова самоличност.

Обух джапанките с прозрачна лента и вдигнах косата си в разхвърлян кок. Грабнах слънчевите очила и кафето и се отправих към покрива.

Бурята вече беше отминала и откритата се гледка към океана беше поразителна. Джейс бе намазал с масло две боровинкови гевречета и ги бе сложил върху хартиения плик на високия до кръста ми парапет в края на сградата.

— Благодаря за закуската — казах и отхапах парче от намастеното геврече, след което отпих глътка топло лате. — Щях да мина и със зърнена закуска и нес кафе, но това е чудесно.

Джейс се усмихна.

— Няма проблем. Първата е безплатна.

— О, така ли? — попитах игриво. — А какво ще ми струва следващата?

Отвори уста да ми отговори, но преди да успее, аварийният изход се отвори с трясък и няколко от братята му се появиха. Едва не се задавих с хапката в устата ми.

— Тук горе са! — провикна се Чад надолу по стълбите.

Стоях, без да мърдам, и за всеки случай оглеждах за възможно оръжие. Не знаех какво са намислили. Не вярвах на никой от тях дори и за секунда.

Освен на Джейс.

Най-големият ми кошмар се появи на върха на стълбите, завързан, окървавен и със запушена уста.

„Мамка му.“

Дорнан избута клетото момче напред и аз изтичах до тях, започвайки да превъртам от тревога.

„Това е лошо. Много, много лошо.“

— Миличка — провикна се Дорнан, превъзбуден от адреналин и явно надрусан с някакъв вид наркотик, вероятно метамфетамин. — Донесъл съм ти подарък!

— Дорнан — заекнах, — какво правиш?

Той премахна кърпата от устата на момчето и хващайки го за врата, насочи погледа му към мен.

— Помниш ли я, шибаняко?! — извика Дорнан и пръски слюнка се разхвърчаха от устата му право върху лицето на момчето.

— Дорнан, не е това, което си мислиш!

— Затваряй си устата — срязва ме той. — Остави го да говори.

„Господи. Какво да правя?“

— Дорнан, той не е този, за който го...

— Чад, накарай я да млъкне най-накрая! — Той посочи към мен и преди да успея да помръдна, Чад ме хвана в мечешка прегръдка и запуши устата ми с ръка.

Пъшках, неспособна да извикам с глас. Погледнах към Джейс, чиято спокойна закуска беше помрачена от заобикалящата ни врява.

— Тате — каза бавно Джейс, — какво става? Кое, по дяволите, е това момче?

— Как се казваш, синко? — попита Дорнан. — Говори!

— М-Майкъл.

Майкъл Тревийн.

Имам само още един въпрос към теб, малката.

Момчето беше ужасено. Едното му око беше подуто, целият бе в кръв и аз се зачудих колко от времето по пътя обратно за Ел Ей беше прекарано в пребиването му.

В ъгъла на окото ми се заформиха сълзи, когато резултата от обсебването на Дорнан по мен, ме удари с пълна сила. Остави ме тук заради *това*. Беше ме попитал кой е бившият ми, за да пропътува през цялата страна и да отвлече едно невинно момче от дома му. Момче, което никога не ме бе виждало през живота си и което случайно бях намерила онлайн и бях използвала като история за живота на Сами. Момче, което сега бе пред мен с опряно дуло в главата.

Борех се с хватката на Чад, но беше безсмислено. Имаше едра структура и най-вероятно беше смъркал с баща си по пътя насам.

Ухапах ръката му и той я отдръпна с вик.

— Той не ми е бивш! — извиках, съпротивлявайки се срещу силната хватка на Чад.

Дорнан ме погледна като обладан от зъл дух. Като мъж с мисия.

— Излъгах — задъхах се аз и продължих да се мятам. — Никога не съм го виждала. Моля те, просто го пусни.

Дорнан свали оръжието и ме изгледа от горе до долу.

— Няма нужда да се страхуваш повече от него.

Вдигна оръжието и постави пръст на спусъка.

— Моля те! — изкрещях.

Но молбите ми останаха нечути.

Той дръпна спусъка.

Оръжието изтрещя и куршумът, който излетя от пистолета на Дорнан, се вряза в главата на момчето. В следващата секунда бях

обляна от плътна кървава струя, примесена с остатъци от черепа на Майкъл Тревийн.

Момчето лежеше неподвижно на земята. Червената локва кръв около главата му нарастваше бързо, достигайки върха на джапанките ми. Извиках и Чад ме освободи, оставяйки ме да се свлека на пода. Пропълзях през кръвта и парченцата череп до мъртвото момче и го взех в обятията си. Беше тежък, отпуснат... и мъртъв. По моя вина.

Повдигнах главата му върху скута си и видях, че очите му все още бяха отворени.

„Мамка му.“

С треперещи пръсти се пресегнах и спуснах клепачите надолу.

Усетих нечии ръце да ме дръпват за рамото и с всички сили се заборих срещу порива да ритам, дращя и хапя Дорнан, докато ме отвеждаше далеч от трупа. Той ми свали дрехите и ме вкара под душа, където се свих на кълбо и се загледах във фугите, които разделяха всяка една бяла плочка.

Няма нужда да се страхуваш повече от него.

Изплаках сподавено, но от гърлото ми не се чу нищо повече от пресъхнал жалък писък.

Дорнан ме издърпа, уви ме в хавлия и ме съпроводи до леглото си, на което ме сложи да седна.

— Сега разбираш ли колко много ме е грижа за теб? — попита с дрезгав глас. Ръцете му бяха навсякъде по тялото ми, трескави за допир, и аз не се съпротивих, когато ме притисна към леглото и откопча колана си.

— Знаеш ли защо го направих? — издиша в ухото ми, като хвана бедрата ми и се плъзна в мен.

Въздухът заседна в гърлото ми, когато започна да се движи с тласъци, и усетих как една сълза се претърколи отстрани на лицето ми.

— Защото съм твоя — прошепнах в тъмнината.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Ако си мислех, че да гледам как убиват Майкъл пред очите ми заради една неволна лъжа, която бях измислила, е лошо, то последствията бяха потресаващи.

Дорнан беше надрусан, кръвта от ръцете му беше измита, но допира му продължаваше да оставя невидими отпечатьци по тялото ми, които изписваха *убийца*.

Защото вината бе моя. Не трябваше да използвам името на истински човек за миналото на Сами, трябваше да си измисля някое.

Изглежда единственото нещо, което можеше да възбуди Дорнан повече от момиче, което го изчуква на интервюто за работа, беше убийството на бившия й. Часовете, след като уби Майкъл, бяха може би още по-ужасяващи от нощта преди шест години, в която Дорнан и синовете му ме изнасилиха. Защото тогава поне можех да се боря. Можех да крещя.

Тук и сега се чувствах сякаш съм в Ада от който никога няма да се измъкна. Шест изпълнени с кошмари години оживяха пред очите ми в рамките на няколко изключително мъчителни часа.

Дорнан беше надрусан и искаше да чука.

— Какво има, малката? — продължаваше да ме пита отново и отново, а аз лежах неподвижно по гръб, неспособна да помръдна.

Имам само още един въпрос към теб, малката.

След като цялото това мъчение продължи повече от час, прочистих пресъхналото си гърло:

— Спри — замолих.

Но той не спря. Опитах се да избутам топлите му гърди от тялото си. Не можех да дишам. Бях повърнала закуската си под душа, докато гледах как кръвта и парченцата от черепа на Майкъл се стичат по кожата ми и бавно изчезват в канала. Бях изнемощяла и умирах от глад.

За момент си помислих, че ще спре и ще ми позволи да си почина за минута, преди да продължи.

— Моля те, ще спреш ли за момент? — попитах.

Но той продължаваше.

„От наркотиците е“, осъзнах аз. Изглеждаше отчаян. Беше твърд и възбуден, а наркотиците не му позволяваха да получи освобождението, което желаше толкова силно, за да се успокои.

— Спри! — извиках и бутнах гърдите му с всичка сила. За мое учудване не ме притисна за леглото, както очаквах, че ще направи, а излезе от мен и се изправи, претъркулвайки се настрани. Придърпах колене към гърдите си и го наблюдавах с ужас как извади лъскав черен пистолет от шкафчето до леглото.

Едва сега забелязах как цялото му тяло се тресе, балансирайки несигурно по ръба на предозирането.

— Какво си взел? — попитах спокойно, като заставах в едната страна на леглото. Бях разтревожена. Не можеше да умре, не и сега, преди да е страдал достатъчно за всичко, което ми беше причинил. Щеше да се размине с много малко, ако просто умреше от свръхдоза, преди да съм успяла да го накарам да съжалява, че изобщо бе срещнал баща ми.

Без да ми отговори, започна да крачи из стаята с все още възбуден член, а показалеца му подскачаше нервно върху спусъка на оръжието.

— Дорнан, трябва да се успокоиш — казах все още шокирана, тъй като никак не изгарях от желание да ме застреля. — Взел си нещо.

— Твърде чисто — каза той. — Твърде чисто. Трябва да го смесим, да го смесим...

— Хей! — извиках силно, опитвайки се да прекъсна несвързаният му монолог.

Завъртя се настрани и допря дулото на пистолета в челото ми. Ахнах.

— Защо дойде тук? — попита ме, като дишаше на пресекулки. Беше ядосан. Ядосан и в разгара на наркотичната атака.

„Придържай се към историята.“

— Нямах къде другаде да отида — казах откровено и наистина бе така. Нямах къде другаде да отида.

— Осъзнаваш ли какво направих за теб? Рискът, който поех?

Кимнах.

— Знам. Благодаря ти, че ме пазиш. — Думите се изливаха от устата ми, преди да съм имала шанс да ги осмисля. Бях готова да направя всичко, което поиска, само да махне пистолета от главата ми и да се успокои.

— Рискувах ВСИЧКО шибано заради теб, а ти изглеждаш така, сякаш не ти пука?

„О, боже. О-боже-о-боже-о-боже.“

— Пука ми — казах и направих единственото нещо, което се сетих, че може да го успокои. Хванах пениса му в ръка и започнах да го галя напред-назад, стискайки го здраво в юмрук. Успокои се на секундата, но не свали пистолета от челото ми. Погледнах го през мигли и видях, че лицето му все още е напрегнато, а тялото му трепери от насъбралата се енергия и висококачественият метамфетамин.

Трябваше да направя нещо. Притеглих пениса му към устата си и подразних долната страна на главичката му с върха на езика си. Тялото му продължаваше да се тресе, но този път изпъшка и свали пистолета до страната си, докато ме милваше по косата с другата си ръка.

Продължих да го галя с език, благодарна, че поне не се налагаше да го гледам. Представях си, че бяхме други хора, на някое друго място и това отчасти ми помагаше да продължа. Въздъхнах облекчено, когато чух пистолета да пада на пода и усетих как слага ръцете си от двете страни на главата ми.

— Миличка — изстена, поклащайки бедрата си в ритъм, за да насочи твърдят си пенис.

Поех го целия, доколкото можеше да се отвори устата ми и усетих как изведнъж тялото му се напрегна.

— Оххх — чух го да въздиша, докато топлата сперма се изливаше в гърлото ми. Заключих всяко едно мускулче по тялото си, за да се преборя с рефлекс, който ме караше да се давя. Внезапно се почувствах смазана от усещането за клаустрофобия и затвор, което се спускаше от устата ми чак до стомаха.

Дорнан залитна назад с доволна усмивка на красивото си лице. Преглътнах трудно и се огледах наоколо за нещо — каквото и да е — с което да премахна вкуса му от устата си. Забелязах наполовина изпитото си сутрешно кафе, което си стоеше невинно на нощното шкафче. Нямах представа как се бе озовало там. Грабнах чашата и отпих голяма глътка от студената течност, въздишайки с облекчение,

когато сладко-горчивата течност се изля в устата ми. С крайчеца на окото си забелязах нещо върху чашата и погледнах отблизо.

Потръпнах.

Пласт кръв покриваше стиропора на места и аз изпуснах чашата на пода, сякаш ме бе опарила. Обърнах ръката си и видях, че малка част от кръвта бе останала по дланта ми. Отвратена избърсах петната в тъмните чаршафи и погледнах към Дорнан, който в рамките на десет секунди беше припаднал по лице на леглото.

Почистих ръката си и измъкнах чифт тесни дънки и широка черна тениска с щампа на череп и кости от куфара си в края на леглото. Облякох се набързо и излязох на пръсти от стаята по възможно най-тихият начин. Отправих се към покрива, като изкачвах стълбите по две. Имах нужда от чист въздух, иначе щях да закрещя.

Когато отворих аварийният изход, вече се бях задъхала шумно. Направих две крачки навън, когато осъзнах грешката си да дойда тук — на мястото, където бяха ексекутирали Майкъл. Опитах да се върна обратно и разбрах, че съм забравила да подпра вратата за да остане отворена. Мамка му. Бях залостена тук под изгарящото слънце и при размазаната по земята кръв. Поне бяха махнали тялото.

Не можех да погледна пода, иначе щях да повърна, а в стомаха ми не бе останало нищо. Бетонът все още беше мокър от нечии усилия да измие следите от убийството с маркуч и аз се замислих за кръвта на бедното момче, която сега покриваше на микроскопични детайли целият покрив. Концентрирах се върху морския бриз, блясъкът на следобедното слънце над мен и върху океана на няколко пресечки оттук, който плискаше вълните си мързеливо по пясъчния бряг. Облегната на стигащия до кръста ми парапет, бях забила пръсти в острите ръбове на тухлите и така се бях разсеяла с разкриващата се гледка, че за малко да падна през сградата, когато чух трясък зад мен.

Стресната се обърнах да видя откъде бе дошъл звука. Беше Джейс. Изглеждаше разтревожен. Когато го видях, ми се прииска да заплача, но се сдържах. Преглътнах горчивите сълзи и се обърнах отново към изгледа на Венис Бийч, неспособна или нежелаетца да го гледам — не бях сигурна кое точно.

Усетих как застана до мен и потръпнах, когато размаха нещо пред лицето ми.

— Хей — каза, уравновесявайки ме с лекия допир на ръката си върху рамото ми. — Почистих ти очилата, това е всичко. Не се мятай през покрива, става ли?

Взех очилата и ги сложих, моментално облекчена, че пулсиращата болка от слънчевите лъчи намаля.

— Къде изчезна? — попита той.

Стиснах тухлите с всички сила, за да не се свлека на земята.

— С баща ти — отсякох.

Сега аз бях тази, която се разтресе. Кожата ми беше влажна от пот, а тялото ми се обливаше в топли вълни, но на мен ми беше студено и зъбите ми тракаха.

— Хей — каза Джейс разтревожено. — Хайде, ела. — Постави дланта си ниско на кръста ми, за да ме отдръпне от парапета, и аз се сепнах, избягвайки допира му. Той вдигна ръцете си в умолителен жест и сви рамене.

— Просто исках да ти помогна да седнеш, това е всичко — каза той. — Гладна ли си? Искаш ли да ти донеса храна?

Храна. Стомахът ми взе решението вместо мен. Последвах го сляпо към оранжерията, препъвайки се с босите си крака в дългите дънки и запристъпвах на пръсти през най-мократа част на бетона — мястото, където кръвта на Майкъл Тревийн беше изтекла.

— Ето — посочи ми един изхабен, тъмнокафяв кожен стол, който не бях видяла вчера. — Седни тук. Ще ти донеса нещо за ядене. По дяволите, мога да чуя как стърже стомахът ти чак от тук.

Потънах в стола, благодарна, че тежестта изчезна от краката ми. Стисках кожените подлакътници, докато времето си минаваше, колко точно не бях сигурна. Единственият ми показател бе слънцето, което се беше преместило пред мен на хоризонта. Предположих, че е не по-късно от пет часа следобед, когато една мисъл се стовари в главата ми като товарен влак.

„Елиът.“

Мамка му. Трябваше да му се обадя. Имах нужда да го видя. И то точно в този шибан момент. Копнежът да побягна от това място пълзеше по тялото ми като нервен тик.

„Искам да се махна. Искам да се махна. Искам-да-се-махна.“

След няколко минути Джейс се появи, балансирайки внимателно чиния, която изглежда беше пълна с печено месо и картофено пюре. Миришеше като от детството ми.

„Мамка му. Не можех да се справя с всичко това.“

— Каръл тъкмо слагаше вечеря на момчетата — каза, подавайки ми чинията и вилица. Взех ги, като гладът надделя над емоциите, бушуващи в мен от факта, че майка ми бе приготвяла това ястие за братята Рос, докато няколко стаи по-надолу аз правих свирка на убицеца на баща ми. Излапах яденето за рекордно време и за момент се зачудих дали да не я оближа. Ако бях сама, определено щях да го направя.

Поставих празната чиния в краката си и се загледах напред с празен поглед.

— Добре ли си? — попита Джейс с примесен от страх глас.

— Не — отговорих.

— Казах ти, че баща ми се вманиачава понякога. Просто... внимавай какво му казваш, разбра ли?

Кимнах неангажиращо и захапах устна.

— Съжалявам за случилото се. Наистина. Братята ми са същите като него. Понякога могат да са същински животни.

„Знам това.“

— Има ли нещо, което мога... да направя за теб? Да ти дам?

Не му отговорих.

— Саманта?

Вдигнах поглед от пода и се загледах в измъчените му очи.

— Искам да се махна от тук — казах накрая. — Само за няколко часа. Просто искам да се успокоя. Можеш ли да ми помогнеш?

Трябваше да се видя с Елиът, преди да е дошъл да ме търси. Щяха да го убият, ако се появи, сигурна бях.

Джейс кимна, видимо облекчен, че бях излязла от вцепенението си, за да му отговоря.

— Да — каза и потупа затворената ми в юмрук ръка, — хайде да се махаме.

Когато не помръднах, размаха ръката си пред погледа ми.

— Земята вика Саманта? — Нежният начин, по който изрече Саманта, накара сърцето ми да прескочи.

— Защо не ми викаш Сами? — попитах, когато протегна ръката си и Джейс ме издърпа на крака.

Той сбръчка вежди объркано.

— Не знам. Саманта е по-изискано. Приляга ти повече.

— Изискано — повторих. — Пффф. Не знам от къде ти хрумна подобно нещо.

Все още беше намръщен и ме погледна със сериозно изражение на лицето.

— Какво? — попитах аз.

Той повдигна небрежно рамене.

— Не принадлежиш на това място. Помислих си го още в момента, в който те видях.

„Нямаш и идея колко грешиш.“

— Израснах на подобно място — отговорих аз. — Точно като вкъщи е.

Не ми отговори, но видях изпълненият му с въпроси поглед. Изпълнен с притеснение. Изпълнен с минало.

— Хайде — казах аз. — Нека се махаме, преди баща ти да се е събудил.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Последвах Джейс надолу по стълбите и през кухнята. Не погледнах към обслужващото гише, тъй като не знаех дали ще се върна обратно. Последното нещо, което исках да видя, докато излизах, бе майка ми.

Бях изплашена. Бях забравила колко откачен беше Дорнан. И не можех да изтрия спомена за кръвта и остатъците от мозъка на бедното момче от съзнанието си.

Когато Джейс зави наляво по коридора, аз се поколебах.

— Хайде — каза той, — моторът ми е в тази посока.

— О! — отвърнах. — Мислех, че ще вземем кола или нещо подобно.

Той се ухили и ме изгледа от горе до долу.

— Намираме се в моторен клуб, Саманта, а не в шибан клуб на миниван.

— Нямам каска и яке. — Погледнах надолу към босите си крака. — Нито обувки.

Джейс просто се засмя и продължи да върви напред.

— Мислиш, че си първото момиче, което идва тук без каска, яке и обувки?

Е, нямах какво да отвърна в случая, затова просто присвих небрежно рамене.

Джейс плъзна масивната стоманена врата в края на коридора и ме подкани да вляза. Веднага бях ударена от смесената миризма на масло, кожа и пот. Огледах се наоколо, разглеждайки внушителната колекция „Харли Дейвидсън“, която беше разпределена на два-три реда навътре в гаража.

— Колко много мотори — въздъхнах, присвивайки очи от флуоресцентната светлина, която осветяваше просторното място.

Джейс се придвижи до огромната вана, пълна с каски, и ми направи знак да се приближа, когато измъкна една. Внимателно се промуших през лабиринта от метал, знаейки, че дори най-малкият

удар по някой от моторите щеше да предизвика домино ефект в огромни пропорции.

Постави каската на плота до него и ми подаде чифт женски бели маратонки. Бяха с около размер по-големи от моя и аз се наведох да затегна връзките плътно, за да не ги загубя. След това го наблюдавах как взе едно износено, кафяво кожено яке от закачалката над плота и ми го подаде. Напъхах се в него и вдигнах ципа до брадичката си.

— Ето — каза той, намествайки отворената отпред каска на главата ми. — Как е тази?

Тъкмо щях да отговоря, когато вратата се отвори и силни гласове изпълниха тихата досега зала. Бяха двама от братята Рос — Чад, който бе запушил устата ми с ръка, когато виках и се молех за пощада, и Мики, четвъртият брат.

Разговаряха оживено и на всяка втора дума повтаряха „шибан“, докато не ме забелязаха.

— Хей, миличка — извика Чад, крачейки измежду моторите към нас. — Накъде си тръгнала?

Джейс го погледна без капка братска привързаност.

— Ще я разходя с мотора, Чад — каза рязко. — Нищо, за което да се притесняваш.

Чад се плъзна между брат си и мен, принуждавайки Джейс да отстъпи крачка назад. Гърдите му бяха притиснати в моите, но аз не помръднах, а го изгледах в очите през булото на ярките спомени и стиснах зъби.

— Съжалявам за малкото ти приятелче — каза с широка усмивка, която показваше, че изобщо не съжалява за нищо. Прокара пръста си надолу по ръката ми, от рамото до китката, и се ухили, когато се отдръпнах.

— Съжалявам за малката ти ръчичка — отвърнах аз, като не отместих поглед от неговия.

Усмивката му замря и за момент си помислих, че ще ме зашлеви. Вместо това се наведе напред така, че усещах дъха му върху лицето си. Миришеше противно сладникаво, като ананасовия вкус, който слагат в енергийните напитки с високо съдържание на кофеин.

— Знам какво си намислила — каза заплашително. — Мислиш си, че можеш да идваш тук просто защото се чукаш с татко? С мен няма да е толкова лесно, захарче. Тук си има правила.

Повдигнах вежди и се засмях, карайки го да се изнерви.

— Баща ти е толкова хлътнал по мен, че се съмнявам да обърне внимание на каквото там смяташ да му кажеш.

Самодоволната усмивка се завърна на лицето му и той ме блъсна грубо в стената, като постави ръце от двете ми страни, така че да не можех да мръдна.

— Хей! — Гласът на Джейс изгърмя, докато се опитваше да отдръпне тромавия си брат от мен.

Внезапно Мики се появи и издърпа Джейс рязко за тениската.

— Няма да я нарани, братко — каза той. Изглеждаше раздразнен и отегчен. Всички тук винаги бяха или жестоки, или отегчени.

— Да — каза провлечено Чад, като се потърка в мен. Движението не беше толкова сексуално, колкото доминиращо. — Няма да я нараня, братчето ми. — В момента, в който го изрече, вдигна грубо черната ми тениска с една ръка и разкъса фолиото на корема ми с другата.

„Мамка му.“

Светлината беше силна, а цветовете на татуса не бяха завършени. Дали щеше да види белезите?

Прокара грубата си ръка по дължината на нарастващата ми татуировка карайки ме да потръпна от болка. Разгледа дизайна като натискаше и ръчкаше с пръст, след което спусна тениската ми надолу, изглежда доволен от видяното.

— Готин татус — каза, оголвайки зъбите си в злобна усмивка.

— Благодаря — отвърнах гневно. — Щом искаше да го видиш, трябваше само да попиташ.

— Аз не питам, захарче. Казвам. И знаеш ли какво друго имам да ти кажа?

Завъртях очи.

— Сигурна съм, че ще разбере след секунда.

Наведе се напред и прошепна в ухото ми.

— Когато се ядосаш, забравяш за южняшкия си акцент, захарче.

Външно не реагирах по никакъв начин, защото вече знаех, че ме подозираше, но вътрешно се смразих от страх.

— Момченцето Майкъл не беше виждало курвенското ти лице никога през живота си — каза злобно. — Наблюдавам те, скъпа. И веднага щом разбере каква игра играеш, всичко за теб ще приключи.

Не му отговорих. Всеки аргумент, който изложех, щеше да звучи като оправдание. В главата ми се въртяха около десет възможни отговора, но всеки един от тях би ме накарал да изглеждам виновна.

— Ти си откачен — казах вместо това.

Той се ухили и отстъпи назад, като продължаваше да ме наблюдава внимателно.

— Откачено умен — отвърна. Очите му изглеждаха странно и предположих, че беше надрусан колкото беше и Дорнан тази сутрин, докато опитваше да задоволи нагона си.

— Достатъчно — каза Джейс и избута брат си настрана. Този път Чад му позволи, смеейки се.

— Харесваш ли я, братчето ми? — подразни го той. — Искаш ли да я чукаш? Защото татко не споделя момичетата си със синовете си.

Джейс ми подаде каската, без да му обръща внимание, и ме поведе към мотора си, който се намираше сред морето от подобни возила.

— Претърси я за оръжия! — провикна се Чад към брат си, докато се хилеше като задник. — Провери всяка дупка по кучката, в случай че е скрила нож в лъжливата си путка.

Обърнах се и го изгледах, а той се усмихна. Спомнях си тази усмивка. Усмивката от хилядите ми кошмари. Усмивката на човек без душа. Усмивката на първороден син, на който се падна честта да вземе девствеността на момичето, което наказваха за грешките на баща ѝ.

Като най-голям, Чад бе получил зелена светлина да бъде първи. По-малките му братя ме притискаха към пода — по един на ръцете ми и друг, който държеше краката ми.

Очите на Чад светнаха като коледно дръвче, когато ме приближи и свали ципа на дънките си, за да освободи огромния и твърд penis в дланта си.

— Сигурен ли си, че не искаш ти да го направиш, татко? — попита той чичо ми с пълни от похот и злоба очи.

Доран се засмя и поклати глава, удрайки сина си по гърба. Очите ми се разшириха, когато Чад се наведе към мен и насила намести краката си между бедрата ми, правейки си място.

Направих единственото нещо, което можех. Започнах да се моля.

— Моля те, не го прави — замолих го. — Чад, моля те. Никога... никога не съм го правила. — Почервениях от срам, че бях така разголена и открита пред осем мъже и започнах да рева.

Чад се ухили с онази усмивка и аз започнах да се боря срещу ръцете, които ме държах. Кресях и се мятах като подивяло животно, хванато в примка, докато Чад се отпусна върху мен с проблясващ от злоба поглед. Затворих очи, неспособна да гледам случващото се, тъй като знаех какво щеше да последва.

И тогава дойде болката. Изгаряща, изпепеляваща болка, която не утихна през цялото време. Чувствах се така, сякаш щях да се разпадна на две. Кресях толкова силно, че гърлото ми прегракна. Нечия ръка покри устата ми, заглушавайки звуците и аз ухапах меката плът, давейки се, когато металният вкус на кръвта се изля в устата ми.

— Кучка! — извика Чад, удряйки ме в лицето с такава сила, че усетих как челюстта ми изпуква. Заграчих гърлено, когато нещо меко, някакъв вид плат, беше напъхан в устата ми, за да прекрати виковете ми. — Проклет да съм — изръмжа Чад, докато аз горях и плачех от болка. — Тъпата малка кучка е казвала истината.

Намръщена, откъснах поглед от Чад и загледах нетърпеливо как Джейс запалва мотора си. Машината изръмжа със сладкия звук, който само едно Харли можеше да издаде, и изпаренията от ауспуха възвърнаха цял куп щастливи спомени за баща ми. Съсредоточих се върху тях, опитвайки се отчаяно да не се връщам обратно на другия спомен, решена да не позволявам на Чад да ме надвие, преди да съм имала шанс да се преборя. Джейс кимна настрани с глава и аз праметнах крак през седалката на мотора, като се преместих напред и обгърнах с ръце коравото му тяло.

В момента, в който краката ми бяха здраво закрепени за степенките, той потегли и го стиснах по-здраво, когато увеличи скоростта. Маневрираше сърчно между моторите със зверската машина, докато не стигнахме до ролетната врата. Извади дистанционно от джоба си, натисна някакъв бутон и вратата започна да

се навива нагоре. Слънчевите лъчи заместиха изкуствената светлина и аз притворих очи без очилата си.

Цялото ми тяло се отпусна, когато излязохме извън пределите на клубната сграда и се плъзнахме през отворената порта по главния път с умелата и сръчна прецизност на Джейс. Усетих как усмивката се разшири на лицето ми, докато косата ми се мятеше от вятъра, а краката ми бяха плътно увити около първото момче, което някога бях обичала. Дори да не знаеше коя съм, дори и да не можеше да знае... в този момент да бъда сама с него на пътя, ми беше достатъчно.

След няколко километра Джейс намали и отби на един пътен банкет. Усмихвайки се, обърна главата си към мен и проговори:

— Накъде? — попита.

„Елиът.“

— Трябва да довърша цветовете на татуса — казах достатъчно високо, за да ме чуе през звука на двигателя. — „Lost City Tattoos“?

Той кимна и обърна отново към пътя. Огледа в страничното си огледало и потегли към Елиът, иглите му и безкрайните му въпроси.

Май се нуждаех от питие.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Разхождах се бавно по тротоара с Джейс от едната ми страна. Самата мисъл за това как щеше да ме сдъвче Елиът, караше вътрешностите ми да се свиват нервно, но на повърхността изглеждах спокойна и резервирана.

— Ето ни и нас — казах пред вратата на студиото и подадох каската си на Джейс. — Нека се срещнем тук след няколко часа?

Той изглеждаше несигурен и погледна бегло от двете страни на тротоара.

— Какво? — попитах аз.

Джейс въздъхна шумно.

— Ако избягаш, баща ми ще ми види сметката. Буквално.

— Чакай, мислиш си, че ще избягам?

Той повдигна рамене.

— Аз бих го направил на твое място.

Посочих към „Хутърс“ от другата страна на пътя.

— Можеш да ме държиш под око оттам и в същото време да си поръчаш бира на секси момичета с големи деколтета — казах. — Какво ще кажеш?

Той пристъпи от крак на крак.

— Май ще вляза вътре с теб — отговори.

— Чакай — казах аз и поставих длан на гърдите му. — Трябва да знаеш, че... последният път плаках. А татуиста каза, че оцветяването е по-зле от контурите.

Джейс се стегна осезаемо и отстъпи назад.

— Добре — каза той. — Е, ще бъда отсреща.

Усмихнах се нежно.

— Благодаря.

Изчаках търпеливо, докато пресичаше пътя, и му помахвах, след което поех дълбоко дъх и бутнах тежките врати на студиото. Звънецът над вратата звънна, сигнализирайки че някой беше влязъл, и аз подскочих уплашено от звука.

Когато пристъпих напред, видях Елиът да татуира пеперуда върху кръста на някаква жена. Веднага ме забеляза и приключи работа, като подхвърли пистолета върху таблата до него.

— Добре — каза на жената, — приключихме за днес. Не забравяйте да ни се обадите следващата седмица и да запишете час за последните щрихи.

Тя се изправи с объркано изражение на лицето.

— Няма ли да я довършиш сега? — попита.

Елиът напръска кожата ѝ с антисептичен разтвор и постави парче прозрачно фолио отгоре.

— Не — отвърна, — кървите твърде много. Пила ли сте скоро, госпожо?

Виновното ѝ изражение беше достатъчно да отговори на въпроса му. Елиът я побутна леко, но настоятелно към вратата, обещавайки че завършеният ѝ татус другата седмица ще изглежда божествено. Веднага щом жената си тръгна, той се завъртя с лице към мен.

— Къде, по дяволите, беше? — попита раздразнено.

Усмихнах се, в случай че Джейс можеше да ни види оттук.

— Наблюдават ни — казах през захаросаната си усмивка. — Ще ме заведеш ли отзад да оцветиш татуса или не?

Цялото му изражение се промени, когато разбра, че ни гледат и ми посочи към кушетката, където преди няколко минути лежеше възрастната жена.

Свалих си блузата и я преметнах върху стола зад масата, разкривайки едва побиращите ми се в черния сутиен гърди. Елиът изглеждаше леко нервен и аз се усмигнах порочно.

— Харесват ли ти? — попитах и очаквах да ми отвърне хапливо. — Взех ги на добра цена.

— Млъквай и се качвай на кушетката, каквото и да ти е там името — отвърна той и не можех да преценя дали беше развеселен, или раздразнен.

Изпълних нареждането и легнах по гръб, подскачайки от болка, когато рязко отлепих превръзката на татуса.

— Това са просто цици, Ел — казах, намествайки се върху скърцащата кожа.

Спря се за момент и ги загледа колебливо, преди да върне вниманието си обратно върху лицето ми.

— Секси са. Но въпреки това не искам да говоря за циците ти.

Грабна една найлонова торбичка и извади еднократна игла с мастилен пълнител, които щяха да обагрят тялото ми перманентно.

— Искам да говоря за това къде, по дяволите, беше през последните три дни, че не отговаряше на обажданията ми? — Думите му бяха горчиви и бях сигурна, че откакто напуснах студиото му последният път, не е спирал да мисли за нищо друго, освен за безопасността ми.

— Съжалявам — казах тихо, — взеха телефона ми и го разбиха на парчета.

— Е, добре ли си? — попита, като се опитваше да звучи нормално, въпреки отчаянието, в което беше изпаднал. Сините му очи бяха пълни с болка и тревога и трябваше да извърна поглед, преди наистина да заплача.

— Добре съм — казах. — Отидох. Повярваха на историята ми. Това е всичко.

— Това е всичко? — Елиът престана да тършува с игли и опаковки и ме погледна въпросително. — Какво значи „това е всичко“?

Стиснах зъби и си поех дълбоко въздух, когато събитията през изминалите три дни, изпълнени с болка, кръв и похот минаха като на филмова лента в размътеното ми съзнание. Не можех да му кажа за Майкъл. Никога нямаше да ми проговори, ако научеше за подлата ми постъпка.

— Дорнан ме хареса веднага — казах равно. — Може би малко повече от нормалното.

Ръцете му бяха празни и можех да чуя как забива нокти в кожената кушетка, върху която лежах.

— Джулс... — изръмжа.

Горещи сълзи напълниха очите ми и аз го погледнах гневно.

— Не ме наричай така — казах ядно. — Никога вече не ме наричай така, разбра ли? Искаш да ни убият и двамата ли?

Пусна кушетката и поклати глава.

— Нарани ли те? — попита с ръце, свити в юмруци.

— Да — отговорих искрено, прогонвайки сълзите от очите си. — Но аз бях тази, която му позволи. Всичко това е част от плана.

Посегна да ме хване за раменете и аз погледнах разтревожено към вратата.

— Джейсън ни наблюдава — казах с писклив глас и видях как с неимоверни усилия Елиът се отдръпна от мен и взе пистолета за татуси от плота. Нагласи иглите и различните цветове мастило, които скоро щяха да красят кожата ми.

— Как го убеди да не идва с теб? — Елиът беше побеснял, но в същото време се опитваше да води нормален разговор. Просто чудесно.

Протегнах се върху кожената кушетка.

— Казах му, че последният път съм плакала, и че ще бъда много засрамена, ако ме види в такова състояние.

Въпреки конското, което ми беше дръпнал преди малко, Елиът се ухили и нагласи иглата над бедрото ми.

— Е — попита хладно, — ще плачеш ли?

Свих юмруци, когато започна да прокаква иглите по чувствителната, белязана плът на бедрото.

— Не, по дяволите! Ще е нужно нещо повече от малко пистолетче за татуси, за да накараш това момиче да зареве.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Три часа по-късно татуса ми беше напълно оцветен с черни и тъмночервени спираловидни мотиви, а по хълбока ми се стичаше кръв. Потях се, а едновременно с това кожата ми беше изтръпнала и пламнала, всеки нерв изразяваше протеста си.

— Мислех си, че не трябва да боли — казах на Елиът, когато го почисти още веднъж. — Мислех, че трябва да се образува коричка или нещо подобно?

Елиът спря и се загледа в пресните синини около китките ми, където Дорнан ме бе държал пристисната за леглото, след като бе застрелял Майкъл.

— Тялото ти няма толкова адреналин — каза и пое ръката ми, изучавайки кожата с неразгадаемо изражение. Прокара топлите си пръсти по натъртванията и челото му се намръщи неодобрително. — Вероятно вече си го изразходила всичкия.

Звънчето на вратата издрънча, стряскайки ме, и аз погледнах към Джейс, който беше застанал до гишетото. Изгледа ни внимателно, вероятно забелязвайки нежния начин, по който Елиът докосваше охлузените ми китки.

— Готова ли си? — попита.

Кимнах ентузиазирано, плъзнах се от кушетката и внимателно нахлузих тениската си през глава. Потръпнах от болка, когато платът докосна татуса, и въпреки че кожата ми беше покрита с прозрачно фолио, не й пречеше да негодува при най-малкият допир.

— Не забравяй да я промиваш всеки ден и да я поддържаш чиста и суха — каза Елиът, както сигурно бе повтарял хиляди пъти досега. Подаде ми комплект с принадлежности, който съдържаше марли, физиологичен разтвор, защитен крем и визитка със стационарния номер на студиото, принтиран отгоре с големи цифри.

„Умно.“

— Ясно! — казах и се отправих към вратата, където ме чакаше Джейс. Не се обърнах назад да погледна Елиът. Ако го направех, с мен

щеше да е свършено.

„Спомни си защо си дошла.“

Моята мантра, псалмът, който ме пазеше далеч от тревогите.

„Изиграй Дорнан. Убий колкото можеш от синовете му. Намери касетата. Вкарай останалите в затвора.“

И заживей щастливо до края на дните си. Пффф.

Отвън денят си беше заминал и само малки ленти тъмнолилави облаци стояха ниско на хоризонта, очаквайки нощното небе да ги погълне напълно.

— Накъде сме сега? — попита Джейс, накланяйки очилата си, за да ме погледне.

Присвих рамене.

— Не знам. Аз умирам от глад. Ти?

Джейс се усмихна.

— Да. Обадох се в клуба, татко още си отспива.

Сигурно беше забелязал как изражението ми се сломява и побърза да си върне думите назад.

— Съжалявам — заекна, — не исках...

— Бира — отвърнах аз. — Бих изпила една бира.

Той се намръщи и посочи към торса ми.

— Сигурна ли си, че е редно да пиеш, след като си си направила татус? Няма ли така да кърви повече?

Повдигнах небрежно рамене.

— Нека разберем.

Той се засмя и звукът проехтя като сладка мелодия в изпълнения с лъжи и болка свят.

— Идвай тогава — каза той. — Знам едно местенце на плажа, което мисля, че ще ти допадне. Харесваш ли мексиканска храна?

Спомних си как като малки бягахме от родителите си и ходехме до плажа, където се наливахме с евтина бира и ядахме начос, след като бяхме плували в морето с часове. Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми и се усмихнах.

— Звучи чудесно — отговорих.

Докато пътувахме към плажа, който беше на не повече от няколко метра от нас, не можех да спра да мисля за последните три часа. Разговорът ми с Елиът беше, меко казано, въртележка от емоции.

— Между другото, какъв ти е планът? — проговори внимателно Елиът, докато притискаше остриите игли към кожата ми.

Вече бях плувнала в пот и стисках здраво кушетката от двете страни.

— Ще ги отстранявам един по един. Дорнан ще е последен. — Въздишката ми се сля с бученето на машинката.

— Отстраниш? — Елиът промърмори. — Какво точно имаш предвид?

Задържах погледа му и той се отдръпна от мен, оставяйки машинката да работи в ръцете му, и ме загледа мълчаливо.

— Искаш да ми кажеш, че смяташ да ги убиеш всичките?

Усмихнах се злокобно и можех да видя как се опитваше да измисли начин, по който можеше да ме разубеди.

— Трябваше да си останеш в Небраска — каза през стиснати зъби. — Това е лудост!

— Защо? — предизвиках го аз. — Защото не заслужават да умрат ли?

Машинката се изплъзна от ръката му и той ме погледна смаяно.

— Не, защото не би трябвало ти да си тази, която ще го направи — въздъхна с примирение.

— Елиът? — подех аз. — Хей... — Изправих се и се пресегнах през празното пространство, което ни разделяше, докосвайки сложните татуси, които шареха мускулестата му ръка.

— Прости ми, че не можах да го сторя — каза сломен. — Искях. Не мислех за нищо друго. И тогава...

— Разбирам — казах, чувствайки се нещастна, че не можех да го утеша с най-голямата си и силна прегръдка. Вместо това се фокусирах върху ръката му и красящите я татуси. Имаше звезди и черепи, красиво винтидж момиче с руса коса и матрйошка, която, бях убедена, че е направил в чест на дъщеричката си.

— Имаш за какво да живееш, Ел. Нещо много по-важно от отмъщението. Имаш семейство.

Той се усмихна тъжно и погледна надолу към ръката ми, която докосваше кожата му.

— Кейла не беше планирана, стана случайно — каза и прокара пръсти по матрьошката. Повдигна ръкава на тениската си и видях името „Кейла“, изписано като червена панделка на рамото му. — Манди искаше да направи аборт, но...

При тази дума дъхът ми секна за момент.

— Не можех да ѝ позволя — промърмори. — Обясних ѝ през какво бях минал, докато гледах. Господи, съжалявам, Джулс — каза накрая и аз даже не се опитах да го прекъсна. — Не исках да го споменавам.

Усмигнах се тъжно.

— Не се извинявай — отговорих и сърцето ми се изпълни с чувства към Елиът, каквито не бях изпитвала от години. — Радвам се, че поне едно хубаво нещо е възникнало от този ужас.

Той се успокои и отново взе машинката в ръка.

— Трябва да довършим цветовете.

Кимнах с глава и легнах назад.

— Да.

Насочи иглите над кожата ми.

— Кой ще е първи? — каза и веднага разбрах за какво ме питаше.

„Кой щях да убия първо.“

— Чад — казах тихо, — най-големия.

„Най-злия.“

Той кимна и аз се стегнах, когато задълба отново по кожата ми.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Хей... Земята вика Саманта! — Джейс размахваше ръка пред лицето ми. Бяхме спрели на улицата до плажа в центъра на всички щуротии, които се случваха по нея. Можех да видя как някакъв тип жонглира с огън, как филипинка на средна възраст се раздаваше фалшиво на караоке песен и една дузина културисти, които все още тренираха на металните уреди в пясъка.

Спомени от тийнейджърските ми години нахлуха в съзнанието ми. Даже миришеше по същия начин. Насилих се да се концентрирам върху думите на Джейс.

— Искаш ли да хапнем някъде? — попита той.

Поклатих глава.

— Нека поплуваме — казах, привлечена от океана като от магнит. Изритах взетите назаем обувки на тротоара и стъпих върху божествено топлия пясък. Усещането беше превъзходно. Усещане за вкъщи.

Джейс се ухили самодоволно.

— Нямаме бански.

Свих рамене.

— Бельото ми ще свърши работа — казах аз, издърпах блузата си през глава и я захвърлих на земята до обувките. Разкопчах панталоните си и ги плъзнах надолу по тялото си, след което също ги метнах върху купчинката. Бях останала само по черен сутиен и изрязани бикини и знаех, че изглеждам добре. Погледнах отново към Джейс и се засмях.

— Хайде — казах му. — Освен ако не те е страх.

— Страхувам се да не ме арестуват — каза дяволито. — Не нося бельо.

— О! — възкликнах, повдигайки вежда. — Е, поне си навий дънките и ела с мен до водата.

Пробях по пясъка и скочих във водата, оставяйки го да проклина на тротоара, докато се опитва да свали кожените си ботуши. Гмурнах се, държейки очите си плътно затворени, за да не си изгубя

лещите. Измежду татуировката, лещите и опитите да запомня фалшивото си име, поддържането на този фарс започваше да става наистина дразнещо.

А едва сега започвах.

Изплувах на повърхността и заритах с крака, а солената вода ме прочистваше от ужасите на последните няколко дена.

Джейс стоеше колебливо на брега и едва докосваше водата с пръстите на краката си. Беше свалил коженото яке и тениската си, и докато се носех мързеливо на повърхността, можех свободно да се любувам на плочките по мускулестото му тяло. Опърпаното момче, което помнех отпреди, се беше превърнало в един изключително привлекателен мъж. Татуировките му бяха напълно различни от тези на Елиът — повечето свързани с бандата — и когато се обърна да погледне нагоре към плажа, можех да видя татуса му „Джипси Брадърс“. Беше идентичен с този на Дорнан и стомахът ми се разбунтува. „Обърни се, Джейс.“

Той го направи и нагази във водата до глезени.

— Идвай тук, женчо — подразних го аз.

— Дънките ми ще се намокрят — отвърна той и аз нацупих устна драматично, което го накара да се засмее.

— Водата е тоооолкова приятна — казах.

Бръкна в джоба си, извади телефона и ключовете и ги захвърли на пясъка близо до водата. Никой нямаше да ги докосне. Той беше „Джипси Брадър“. Можеше да се каже, че притежаваха Венис Бийч.

Закрачи до колене и горната част на дънките му веднага се намокри от солената вода.

— По-напред — извиках, като започнах да се изтласквам обратно.

Поклати глава и остана на място. Доплувах до него с дяволита усмивка на лицето.

— Неде... — Тръгна да ме предупреждава, но преди да успее да се изкаже, вече го бях хванала за ръката и го дръпнах във водата. Когато излезе на повърхността и започна да плюе вода, усетих как сърцето ми омеква.

— Благодаря — каза със сарказъм.

— Моля — отвърнах. — Казах ти, че водата е приятна.

Той поклати глава и се захили развеселено. За момент се загледа към хоризонта и заговори със сериозен тон.

— Сега си нещо като гаджето на татко ли?

За малко да се задавя.

— К-какво? — запънах се аз.

— С татко. Двойка ли сте?

Усмивката ми изчезна напълно и аз зарових крака в пясъка под нас. Беше задал интересен въпрос. Мислеше ли си Дорнан, че имаме връзка, без значение, че се познавахме отскоро и че бяхме крещящо несъвместими заедно?

— Не знам — казах честно. Защото наистина беше така. Неочакваната близост с Дорнан се беше оказала и дар, и проклятие — имах неограничен достъп до него, клуба и синовете му, но в същото време това означаваше, че ще трябва да прекарам голяма част от времето си в компанията на мъжа, когото мразех най-много на този свят. Мъжът, който разкъса на парчета цялото ми съществуване и открадна всичко, което някога ми е било скъпо.

— Мисля, че е доста хлътнал — каза Джейс с нотка, която не можех да определя — ревност... примирение?

Свих рамене.

— Та аз го срещнах едва преди няколко дена. Всичко, което исках, е работа в клуба.

„Не исках да застреля предполагаемото ми бивше гадже — невинен непознат — а след това да опре пистолет в челото ми.“

— Баща ми не е от мъжете, на които можеш да откажеш — каза сериозно, присвивайки очи под последните слънчеви лъчи.

— И все пак сме тук — отвърнах.

Не проговори известно време и аз използвах времето да поплувам бавно около него.

— Съжалявам за брат ми. Пристрастен е към онези шибани енергийни напитки — проговори Джейс най-накрая.

— Моля? — попитах и спрях да загребвам с ръце. Доплувах до него и поставих краката си на твърдия пясък.

— Чад — каза той и ухапа устната си замислено. — Хората си мислят, че е надрусан, но не е. Пие скапаните напитки с гуарана още в момента, в който отвори очи сутрин. Някой ден ще си докара инфаркт. Опитах се да му обясня, но...

Можех само да си представя как е приключил разговорът.

— Харесвам напитките — казах засмяно. — Почти толкова, колкото обичам и бира.

— Не пипай тези в хладилника в клуба — предупреди ме той. — Чад ще те убие, докато спиш. Изглежда всичките са негови.

Усмивнах се нехайно, когато една извратена идея започна да се заформя в съзнанието ми.

Някой ден ще си докара инфаркт.

Усмивката ми се разтегли до ушите.

— Какво? — попита Джейс, пръскайки ме с вода по лицето.

— Нищо — отвърнах, като го изпръсках и аз. — Мислех си колко добре ще ми дойде една бира сега.

Облякохме сухите дрехи върху мокрите си тела и те се залепиха по кожата ни, докато пиехме бира и хапвахме рибни такос на тротоара. Ставаше тъмно и докато наблюдавах жонглирацията с огън мъж, обмислях детайлите по плана си.

Мозъкът ми препускаше с такава скорост, че едва се концентрирах върху това, което ми говореше Джейс.

Изглежда най-накрая бях решила как да убия Чад.

И щеше да бъде много вкусно.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Отне ми седмица да организирам малкият си план, докато Дорнан ме чукаше при всяка отворила се възможност. Под душа, в офиса му, в леглото, на билиардната маса... Благодарих на всевишния, че не се бе сетил да ме чука на сцената в стриптийз клуба, защото, ако беше, със сигурност щях да се разпадна под тежестта на лъжите и щеше да разбере, че истинското ми име е Джулиет Портланд.

Десет дни след пристигането ми вкарах плана си в действие. Беше спокоен неделен ден в жилищната сграда на клуба и Чад бе сам в гаража, където бяха паркирани всички мотори. Днес нямаше много — Дорнан и голяма част от клуба излязоха да покарат, а Чад трябваше да остане, защото наскоро му бяха оперирали коляното. Сигурна бях, че е бесен, задето го бяха оставили, и куцукаше разгневено наоколо, дрънчейки с гаечните ключове, докато ругаеше разглобеният на части мотор.

Шляейки се бавно, влязох в гаража и затворих вратата зад мен, като в ръката си държах отворено кенче с любимата му енергийна напитка.

— Хей, Чад — казах и наклоних кенчето, сякаш отпивам. Но не допуснах и капка да се докосне до устните ми. Все пак не исках аз да умра.

Чад погледна нагоре раздражено и веждите му се сбърчиха, когато ме видя.

— Какво, по дяволите, искаш? — попита и звукът от дрънчащи инструменти се засили. Погледна ме отново и се изправи, закуцуквайки около мотора и към мен. Изтръгна кенчето от ръцете ми и аз се престорих на изумена.

— Не ми пий от енергийните напитки, кучко — каза и тресна кутийката върху плота до него.

— Не мислех, че ще имаш нещо против — казах и се облегнах близо до него, уверявайки се, че има добра видимост към деколтето

ми. Това винаги действаше разсейващо. — Знаеш ли, не е хубаво да пиеш по толкова много от тях. Тялото ти няма да издържи.

Той изсумтя и захвърли гаечният ключ на земята, пропускайки да удари мотора със сантиметри. Пресегна се за кенчето и отпи огромна глътка, докато ме гледаше подигравателно.

„Бинго.“

— Какво си се ухилила, кучко? — попита и отново постави грубо кутийката на плота до мен. Почти веднага доби объркан вид и само можех да си представя скоростта, с която бе почнало да бие сърцето му. Изпоти се целият и започна да залита. Аз се свих, разширявайки невинно очи.

— Добре ли си, Чад? — попитах, смеейки се, докато той падаше на колене. Извика, когато наскоро наместеното му коляно издаде хрущящ и пукащ звук, и предположих, че операцията му в крайна сметка претърпя неуспех.

— Какво по...? — задъха се той, сграбчвайки гърдите си с ръце. Коленичих пред него, за да се изравня с погледа му и го потупах снизходително по главата.

— Няма, няма — казах подигравателно, сякаш беше куче. — Скоро ще свърши, Чад. Няма да страдаш толкова дълго, колкото страдах аз. Твърде жалко, бих казала, но е неизбежно.

Подбели очи за момент и аз се преместих назад, защото не исках да бъда затисната от тежкото му тяло, което щеше да се строполи след не повече от десет секунди.

— Коя си ти? — Задави се в слюнка, като продължаваше да притиска ръка към гърдите си.

Усмигнах се и ме обля чувство на върховен триумф. Коленичих и се наведох към ухото му. Дъхът ми върху кожата му щеше да е последното нещо, което щеше да усети.

— Името ми е Джулиет — прошепнах. — И току-що ти го начуках, Чад.

Изправих се на крака и го наблюдавах как се гърчи.

— Ти, кучко — изплю и лицето му почервения. Наклони се настрани и тялото му се строполи шумно на пода.

Отне му цяла вечност да умре.

Когато се убедих, че наистина е мъртъв, се усмигнах широко. Защото чувството беше невероятно. Беше по-хубаво, отколкото предполагах.

Един кучи син по-малко. Оставах шестима. Избърсах отпечатъците си от кенчето, поставих го обратно на плота и прекрачих неподвижното тяло на Чад. Измъкнах се от гаража с предпазливостта на крадлива котка и се отправих незабелязано към покрива. Пътьом грабнах една бира от хладилника и ударих капачката в дървената пейка, за да я отворя. Изкачих бързо и безшумно стълбите и се втурнах през аварийния изход. Джейс беше стария, пълен със стиропор фотьойл, който нямах представа откъде беше измъкнал, и наблюдаваше как слънцето залязва над Венис Бийч. Застанах до него, наслаждавайки се на гледката.

— Хей — каза, — тъкмо излязох да погледам залеза, преди да тръгна за работа.

Седнах до него на огромната мебел и кръстосах крака, а източеното ми тяло потъна сред малките топченца.

— Донесла си ми и бира — пошегува се и посочи към пълната ми „Корона“. Усмигнах се и отпивайки веднъж, му я подадох.

— Ето — казах, — и без това исках само глътка.

Когато се пресегна да вземе бутилката, ръката му докосна моята и аз не я отместих в продължение на няколко секунди. Погледите ни се срещнаха. На лицето му се бе появила мрачна тревога — явно и той беше усетил пламналата между нас искра.

— Саманта... — поде той.

Поклатих глава.

— Недей.

Той се намръщи и отпи голяма глътка от шишето.

— Какво недей?

Загледах се в ръцете си.

— Не го казвай.

Пое си дълбоко дъх и го изпусна с въздишка.

— Откъде знаеш какво щях да кажа?

Поставих ръката си върху неговата така, че и двамата държахме бутилката.

— Просто знам — отговорих и стиснах ръката му.

Замислих се колко много го обичах, колко много съм го обичала винаги, и ми се прииска да се разрева. Но не го направих. Не можех. Все още не бях приключила. Отмъщението ми едва сега започваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.